

WESTERN

G. F. UNGER

BORBA ZA DOLINU

BROJ 14 ● 125 DINARA

R
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

WESTERN

14

1986.

G. F. UNGER

BORBA ZA DOLINU

X-100

Urednik izdanja
PIROŠKA MATIĆ

Recenzent
S. IVANOVIĆ

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »DNEVNIK«, OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«, Bulevar 23. oktobra 31 Novi Sad, telefon (021) 621-555. Broj žiro-računa: 65700-603-6350. Direktor NIŠRO »DNEVNIK«: **JOVAN SMEDEREVAC**, Rukovodilac OOUR »Izdavačka delatnost«: **ILJA VOJNOVIĆ**, Glavni i odgovorni urednik OOUR: **TODOR ĐURIĆ**, Urednik Redakcije knjiga: **MILORAD PREDOJEVIĆ**, Sekretar Redakcije: **ZDENKA KARBASIL**, Tehnički urednik: **JULIŠ ARVANITIDIS**, Korektor: **VERA MANOJLOVIĆ**

Tiraž: 32.000 primeraka

UKOPISI SE NE VRAĆAJU

BORBA ZA DOLINU

— Hej, šta je to sa tobom danas, Bleki? — povikao je maršal Džoni Brink začuđeno, i potapšao po vratu svog vranca. — Spor si kao puž, prijatelju. Ako tako nastaviš, stići ćemo u Hejs Siti tek posle ponoći.

Kao da je razumela svoga gospodara, životinja je tiho zarzala, i krenula brže. U tom času, iz šumice pored puta istrčao je ogroman pas, noseći u zubima velikog divljeg ćurana. Uglavšt konja i jahača, veselo je zamahao repom, i potrčao da ih stigne.

— Oho, to se zove ulov, Rikse! — obradovao se Brink. Spretno je prihvatio ćurana kojeg mu je pas pružio, oslanjajući se na zadnje noge, i prikačio ga za sedlo.

Radosno lajući, pas je potrčao napred, a Džoni ga je, po ko zna koji put, sa divljenjem posmatrao.

Zaista, Riks je izgledao izvanredno. Ogroman, snažan, svetložute dlake, umnogome je podsećao na vuka.

Džoni se nasmešio, setivši se vremena kada je na jednom napuštenom putu našao psića i poveo ga sa sobom. Od tada su on i Riks zajedno, a maleno štene izraslo je u prekrasnu životinju, koja mu je postala najverniji prijatelj.

Spuštalo se veče. Rumena kugla lagano je tomula ka zapadu, dok su se konj, jahač i pas polako kretali prema gradu.

Odjednom se Riks zaustavio, nekoliko trenutaka pažljivo osluškivao, a onda zarežao. Upozoravao je Džonija da se neko približava.

— U redu, razumeo sam te — promrmljao je Džoni. — Imaćemo društvo, je li? — Onda se obratio konju: — A ti sada malo lakše, Bleki, jer treba da budemo oprezniji. Minut kasnije na krivini puta, prema Hejs Sijetu, pojavila se grupa jahača. Pošto su bili još prilično daleko, Džoni je imao vremena da uzme dvogled i pažljivije ih osmotri.

Bila je to povećana grupa, na čijem je čelu jahao čovek koji je nosio značku gradskog šerifa. Svi su se kretali prilično brzo, pa je maršal zaključio da je u pitanju verovatno neka potera.

— Mislim da sa ovima nećemo imati problema, Rikse — promrmljao je tiho.

Uočivši Džoniju, grupa se gotovo zaustavila. Mirno su čekali da im se nepoznati jahač približi. Kada se maršal zaustavio, obrazovali su polukrug oko njega, a šerif mu se ljubazno obratio:

— Zdravo, strance!

— Zdravo, šerife!

— Dolaziš li iz pravca Žutih planina?

– Da, jutros sam prošao kroz kanjon.

– Nisi sreo nikakvu bandu?

– Ne. Samo trojicu kauboja, koji su se, sa malim stadom, uputili prema jugu.

– Hm, dakle tako. Evo zašto te to pitamo, stranče. Pre otprilike dva časa, opljačkana je banka u Mejlu. Banditi su se najverovatnije povukli kroz kanjon, i dalje prema Žutim planinama. Da si onuda prošao malo kasnije, sigurno bi nabasao na te hulje.

– Ali, otkud ti sve to znaš, šerife? Koliko vidim, svi dolazite iz Hejs Sitija, zar ne?

– U pravu si, stranče. No, sigurno ti nije poznato da između Mejla, Pristona i Hejs Sitija postoji telefonska veza. Neprijatnu vest su prvo saznali u Pristonu, i odmah su nam javili šta se desilo. U redu, to bi bilo sve, stranče.

Rekavši to, šerif je mamuznuo konja, i odjahao dalje. Ostali su ga ćutke sledili, i ubrzo je i poslednji jahač nestao sa vidika.

– Hm, uskoro će mrak, i ne verujem da će imati uspeha – promrmlija je Džoni, i krenuo dalje. – Ali, nećemo više o tome. Napred, Bleki, druže.

Posle dve-tri milje ugledao je telefonske stubove koji su iz Pristona vodili prema Hejs Sitiju. Pažljivo ih je posmatrao nekoliko sekundi, a onda je skočio iz sedla i potrčao strmom stazom. Imao je neko čudno predosećanje, i morao je da malo bolje pogleda okolinu. Posle nekoliko minuta hoda, odjednom je zastao. Hitro je čučnuo i pažljivo se zagledao u zemlju, pokušava-

jući da razazna tragove na izgaženoj travi.

Bio je siguran u to da su se tu pre otprilike jednog časa postavila dva jahača. Znači, predosećanje ga nije prevarilo ni ovog puta. Samo, trebalo je odgonetnuti šta su ti ljudi radili kod telefonskog stuba, na mestu koje je van svih puteva. Razgledao je okolinu, posmatrao žice, ali nije primetio ništa sumnjivo.

– Ipak se tu nešto krije – procedio je. – I šerifova priča je nekako čudna, zar ne, Rikse?

Uzeo je dvogled i pažljivo osmotrio žice na vrhu stuba.

– Sto mu gromova! – uzviknuo je. – Proklete hulje su dosetljivije nego što se misli!

Žica je bila presečena, pa obmotana oko porculanske šolje, tako da izdaleka niko nije mogao ništa da primeti.

– Sigurno su za ovo imali razloga, prokletnici! – zaključio je maršal, i produžio prema gradu, predosećajući neprijatnosti.

Čim je ušao u Hejs Siti, primetio je da u glavnoj ulici ima vrlo malo ljudi. Ispred hotela i saluna bila su privezana samo tri – četiri konja, koji su strpljivo čekali svoje vlasnike.

Lako je našao štalu, i odmah predao Blekija štalskom momku. Nasmešio se kad je video da momak sa strahom pogleduje Riksa.

– Ništa se ne brini, ovaj pas te neće napasti ako ga ne diraš. Molim te da ostaviš otvorena ona mala vrata, jer će se on vratiti i prespavati u boksu pored

konja. Za Blekija ću se kasnije sam pobrinuti, i zato nemoj da mu se približavaš.

– Još nisam video tako nešto – progundao je mladić ljutito.
– Taj pas podseća na krvoločnog vuka. Ne shvatam kako ljudi mogu da vode sa sobom takve životinje... I sad ja...

Izenada je prestao da gunda, jer mu je Džoni tutnuo u ruku srebrni dolar, i brzim koracima se uputio ka izlazu.

– Pa, dobro, prihvaću i tog vuka – dodao je momak pomirljivo. Maršal je stigao do »Zlatnog točka«, najviše zgrade i jedinog hotela u gradu. Provirio je u restoran, gde je nekoliko starijih ljudi tiho razgovaralo. Barmen je brisao čaše i zviždukao neku veselu melodiju.

Lagano je zatvorio vrata i uputio se prema recepciji. Formalnosti oko uzimanja sobe bile su brzo završene, i vratio se u restoran. Naravno, Riks ga je pratio u stopu.

Pošto je naručio večeru, seo je za obližnji sto i nežno pomilovao svoga prijatelja, koji mu se sklopčao pored nogu.

Na večeru nije morao dugo da čeka. Pružajući mu tanjir, Barmen ga je radoznalo upitao:

– Stranac, zar ne? Jeste li došli kroz kanjon?

– Da.
– Iz pravca Žutih planina?
– Da, da. Sreo sam i poteru – odvratio je Džoni bezvoljno.
– I? Šta ima novo?
– Ništa.
– Ali, šerif je...

– Poteru sam srećo odavno, i dosad se moglo svašta dogoditi – prekinuo ga je Džoni nestrpljivo. – Vidim da u gradu nema

baš mnogo ljudi, mister. Izgleda da su najsposobniji odjahali sa šerifom?

– Baš tako.
– Hm... A šta bi se desilo kada bi, kojim slučajem, banditi baš noćas došli u Hejs Siti?

– Kada bi... Šta?! Sto mu gro-mova, to nikako ne bi valjalo! U gradu su samo stariji ljudi, žene i deca. Pucalo bi se, ali ne verujem da bi bilo uspeha.

– Znači, tako. Reci mi, mister, ko zamenjuje šerifa kada napusti grad?

– Ko? Pa, ne bih ti to mogao reći, stranče – slegnuo je Barmen ramenima. – Imamo samo jednog šerifa, i...

– U redu – prekinuo ga je Džoni i osvrnuo se oko sebe. – Primetio je da su se malobrojni gosti još više utišali, i pažljivo pratili njihov razgovor. Maršalov pogled se za trenutak zaustavio na čoveku sa šeširom natučenim na čelo, koji je sedeo za stolom pored prozora i gledao na mračnu, pustu ulicu. Njegova visoka i snažna prilika bila je malo pognuta, dok su mu ruke neverovatno brzo savijale cigaru. Jednog trenutka se gotovo neprimetno okrenuo, okrznuo Džonija pogledom, a zatim nastavio da gleda niz ulicu.

– Pa, vreme je da se krene na spavanje – promrmljao je Maršal i lagano se podigao.

– Zar će i ta životinja gore u sobu?! – začudio se barmen.

– Treba da znaš da je ovaj pas čistiji od mnogih ljudi, mister.

– U redu, u redu, biće onako kako ti želiš, stranče.

Džoni je lagano izašao, ali nije se uputio prema stepeni-

cama, već prema zadnjim vratima, na drugom kraju hodnika. Ubrzo se našao na dvorištu, a odatle je lako izašao na ulicu. Iznenada je Riks zarežao, i Brinkova ruka je munjevito poletela prema koltu.

— Zdravo, stranče! — začuo je iz mraka tih, ali jasan glas.

Prišao je malo bliže, i u mraku razaznao priliku čoveka koji je stajao u dubokoj senci, ledima naslonjen na zid kuće.

— Dobar pas — dobacio je nepoznati.

— Da, veoma.

— A ko si ti?

Džoni nije odgovorio. Izvadio je iz džepa šibicu, ali pre nego što ju je upalio, čovek je prigušeno viknuo:

— Ne čini to, stranče!

Razgrnuo je kaput, i Džoni je na reveru bluze ugledao šerifsku značku.

— Ja sam sad jedini predstavnik zakona u ovom gradu — dodao je.

— Šerif? Pa, ja upravo tebe tražim.

Reci mi, ima li stranaca u gradu?

— Stranaca? Ti si danas peti, ako se ne varam.

— Sedi li jedan od njih kod »Zlatnog točka«? — upitao je Džoni.

— Da. A ko si ti, i zašto me tražiš u ovo doba?

— Šerif je skoro sve ljude odveo sa sobom, zar ne? — upitao je Brink, još uvek se ne predstavljajući.

— Poters je neodgovorna budala, a i ja nisam čitav, što pristajem da sarađujem s njim. Ali, nećemo sada o tome.

— Znači, situacija ti se ne dopada, šerife?

— Čini mi se da sam te pitao ko si, stranče?

Nastupila je kratka pauza.

Čutke su posmatrali jedan drugog.

Riks je tiho režao.

Onda je Džoni iz džepa izvadio značku, i pokazao je šerifu.

— Maršal! Oh, zaista mi je drago! Nisi mogao da naiđeš u pogodnijem trenutku, prijatelju. Dakle, i ti si, kao i ja, nanjušio opasnost. Ovaj čudan mir mi se nikako ne dopada. Osim toga, u gradu ima mnogo novca, jer sutra Društvo rančera daje zajmove ljudima, a u banci ima zlata, koje je nedavno pronađeno u rudnicima bakra, u blizini grada. Pošto Poters nije tu, ja ga zamenjujem, i odgovaram za bezbednost grada i njegovih žitelja. Ako se nešto dogodi, moći ću da sakupim svega pet — šest ljudi koji su za nešto sposobni.

— Gužve će sigurno biti, u to nema sumnje — odvratio je Džoni mirno. — Na šest milja ispred grada neko je presekao telefonsku žicu, i ponovo je pažljivo privezao za stub. Veza je, dakle, prekinuta, i u pomoć se ne možemo pouzdati. Čini mi se da su banditi poslali ovamo pogrešnu informaciju, jer su želeli da šerifa i većinu ljudi odstrane iz grada... No, dosta priče. Treba da se dogovorimo šta ćemo preduzeti. Znaš li možda gde su stranci ostavili svoje konje?

— Video sam ih kada su ulazili u štalu, Maršale.

— Onda brzo podimo tamo!

Za nekoliko minuta bili su pred štalskim vratima.

— Nešto se desilo? — upitao je štalar zabrinuto. — Video sam vas da trčite, pa sam pomislio...

— Da li su konji one četvorice stranaca još tu? — prekinuo ga je šerif.

— Ne, nisu više ovde. Došli su pre sat vremena i odveli svoje konje.

Džoni je odmahnuo rukom, i pošao prema glavnoj ulici. Šerif i Riks su ga sledili.

Svuda okolo vladala je tišina. Činilo se da grad spava mirnim snom.

Stigavši do prvog ugla, lagano su zastali, oprezno osmatrajući okolinu.

— Hej, vidiš li ti ono što vidim ja, Maršale? — prošaputao je šerif. — U prizemlju one velike zgrade preko puta su kancelarije Društva rančera, u čijoj blagajni sada ima više od dve stotine hiljada dolara. Vidiš li ona tri konja ispred susedne kuće? Hm, nešto tu nije u redu... Izgleda da su te hulje brže nego što smo mislili. Bilo bi najbolje da ti ostaneš tu, i osmatraš, a ja ću pokušati da nađem nekoliko ljudi koji bi nam pomogli.

— U redu, samo ti idi, prijatelju.

Džoni se naslonio na zid i udahnuo. Naprezao se, ne bi li video nešto na tremu preko puta, na okolnim krovovima u uglovima. No, mrak je zaogrnuo sve, i njegov napor je bio uzaludan.

Nekoliko minuta kasnije neko je otvorio vrata obližnjeg saluna, i snop svetlosti je za trenutak obasjao zgradu čiji je

ulaz Džoni pažljivo motrio. Na tremu nije bilo nikog, a ni u okolini nije primetio nikakav pokret.

Bilo je jedan sat posle ponoći.

Džoni je sačekao još nekoliko trenutaka, a onda je oprezno prišao zgradi i pritisnuo kvaku na ulaznim vratima.

— Pošto su vrata zaključana, znači da je još uvek sve u redu — zaključio je, i krenuo nazad. Pogledao je konje koji su bili privezani za gredu ispred susedne kuće. Tu su bila samo tri konja. Znači, četvrti je na nekom drugom mestu. Pitao se gde bi to moglo da bude, i kakav su plan banditi pripremili.

Pomilovao je Riksa po glavi, i oprezno nastavio dalje. Znao je da sve to može biti trik, i da je moguće da ga banditi sada posmatraju, skriveni. Odlučio je da se vrati do ulaznih vrata, i proveri da li je čuvar unutra, kako mu je šerif rekao. Nije šala biti odgovoran za dve stotine hiljada dolara!

Brava je škljocnula nekoliko puta, ali se iznutra nije čuo nikakav šum. Džoni je sačekao minut-dva, a zatim je ponovo pritisnuo kvaku.

Iznutra se prvo začuo samo šum, a onda mrzovoljan glas.

— Ko je to napolju?

Pre nego što je Maršal uspeo išta da odgovori, noćnu tišinu narušio je oštar topot kopita.

Riks je zarežao, a Džoni je okrenuo glavu, i ugledao konja, koji je jurio pravo prema njima. Jahač je bio priljubljen uz sedlo, tako da mu se silueta jedva nazirala u mraku.

Džoni se odmakao od vrata, i, držeći se zida i senke, zajedno

sa Riksom potrčao napred. Zau- stavili su se u kapiji obližnje kuće, baš kada se konj, u trku, našao tačno ispred ulaza u zgradu Društva. Zatim je sve išlo munjevitom brzinom.

Našavši se ispred zgrade Društva, jahač se uspravio, bacio štap dinamita na trem, i od- jurio dalje.

Džoni je ugledao svetlucanje fitilja, a odmah zatim čula se eksplozija. Svetla su počela da se pale, ljudi su izlazili iz svojih domova, uzbuđeni i uplašeni.

Džoni i Riks su potrčali na- pred.

— Šta se dogodilo, čoveče? — upitao je neko.

— Izgleda da su banditi na- pali zgradu Društva! — vikao je drugi glas. — Hej, ovamo ljudi! Opljačkali su blagajnu Društva!

— Kakav je to požar? Šta se desilo? — galamili su ostali, i, još bunovni, istrčavali iz kuća.

— Niste u pravu, ljudi! — re- kao je Džoni, shvativši da je to sa dinamitom samo trik. — Hu- lje samo pokušavaju da vas za- varaju! Sad su sigurno u banci!

— Stvarno? — dobacio je je- dan starčić nepoverljivo, i sum- njičavo odmerio Džonija. — Ko- liko vidim, i ti si stranac, momče. Možeš li nam kazati šta radiš na ulici u ovo doba? Da nisi i ti jedan od njih? I kakvu to životinju vodiš sa sobom?

— U pitanju je banka, kad vam kažem — insistirao je Mar- šal, i lagano, ali odlučno se oslo- bodio starčeve ruke. — Ako že- lite da pomognete, treba poći tamo!

U tom trenutku iz sporedne ulice je istrčao šerif, i pogledom potražio Džonija.

— Ah, tu si, maršale! — odah- nuo je. — Vidiš li ovo! Hulje su nas preduhitrile!

Malo je zastao, a onda nasta- vio:

— Ali, kamo si ti krenuo? Meni se učinilo da je eksplodi- ralo baš kod...

— To je samo trik, šerife. Je- dan od njih je projurio ulicom, bacio dinamit, i nestao. Izgleda da operišu na drugoj strani, a mislim da znam i gde.

Prolomi se pucanj. Zatim drugi, treći...

— Hej, pa to je kod banke!

— povikao je neko od prisutnih.

— Za mnom, šerife! — viknuo je Džoni, i potrčao.

U blizini banke morali su da se zaustave, i nađu zaklon, jer su im meci zazviždali oko glava.

— Sto mu gromova! — povi- kao je šerif. — Naoružali su se vinčesterkama!

Dva bandita su se pojavila na ulazu, i zapucali prema njima. Džoni je malo pognuo glavu, a već sledećeg trenutka njegov kolt se oglasio. Ali, pošto je ispa- lio nekoliko hitaca, video je da je uzaludno pucati sa tog mesta.

— Ne možemo im ništa, zar ne, maršale? — procedio je še- rif ljutito. — Razdaljina je ve- lika za naše koltove.

— Tako je. Mislim da im se moramo približiti.

Više ništa ne govoreći, Džoni je lagano ustao, i krenuo, držeći se zidova, koji su bacali na ulicu tamne senke. Riks i šerif su ga pratili.

Odjednom je pucnjava pre- stala. Četiri prilike, obavijene tamom, istrčale su iz banke, ba- cile se u sedla, i već posle neko-

liko sekundi začuo se topot konja koji su odmicali niz ulicu. Džoni je zapucao u tom pravcu, ali bez uspeha. Razdaljina se svakog trenutka sve više povećavala u korist bandita.

Topot konja se sve više udaljavao, a pucnji obesnih pljačkaša još uvek su odjekivali kroz noć.

Džoni je potrčao prema banci. Ulazna vrata bila su izvaljena, a na pragu je ležao ubijeni čuvar. Maršal ga je lagano zaobišao, i ušao unutra. Veliki zidni orman je dogorevao, a pored obijenog sefa ležao je ubijeni dežurni službenik.

Banditi su uspeli da urade ono što su želeli, i pri tom su ubili dva nedužna čoveka.

Maršal Brink bio je rešen da ih goni sve dok ih ne stigne zaslužena kazna.

Osvrnuo se po prostoriji, i baš kad je hteo da izađe, pogled mu je pao na sivi šešir, koji je ležao na podu pored pulta. Video je da šešir ne pripada nijednom od ubijenih, pa je zaključio da ga je izgubio neki od bandita, u žurbi. Lagano ga je podigao.

Na tremu su se već sakupljali ljudi. Džoni ih je pozvao da iznesu mrtve i ugase vatru, a zatim je pogledom potražio šerifa. Baš tada mu je prišao jedan starčić i kucnuo ga rukom po ramenu:

— Sigurno si ti maršal, mister? Jesi li? Oh, dobro, već sam mislio da te neću naći. Pomoćnik, to jest, sadašnji šerif me je poslao da te nađem, i da kažem da dođeš kod njega. Kuća mu je blizu, odmah na sledećem uglu. Kad je pucnjava prestala, našli smo ga kako leži pored zida.

Malo ga je okrnulo, pa smo ga odmah odneli kući.

Džoni je klimnuo glavom, i za trenutak zastao. Bio je ljut zbog svega što se dogodilo, mada je bio svestan da ništa nije mogao da spreči. Neko od bandita ga je sigurno video kada je otkrio prevaru sa telefonskim žicama, pa su požurili sa napadom. Bio je ubeđen da je onaj nepoznati kod »Zlatnog točka« čuo njegov razgovor sa barmenom, i upozorio ostale da ne čekaju ni trenutka.

Više ništa nije moglo da se uradi. Banditi su znali da potera neće krenuti za njima, jer, jednostavno, ljudi za to u gradu nije bilo. Nije se znalo kada će se vratiti šerif Poters, koji je već verovatno otkrio prevaru.

Tako razmišljajući, stigao je do šerifove kuće, i lagano pokušao na vrata. Otvorila mu je žena, i povelala ga u sobu u kojoj je ležao šerifov pomoćnik.

— Ah, najzad si stigao, maršale! — uzviknuo je ovaj i upoznao Džonija sa lekarom, ženom i kćerkom. — Što se mene tiče, ja bih već ustao, ali ovo troje mi ne dozvoljavaju. Brzo, kaži mi šta se desilo. Po tvom licu vidim da su uspeli...

— Tako je — potvrdio je Džoni tiho. — Novac i zlato su odnešeni, a čuvar i dežurni službenik više nisu među živima.

— Sto mu gromova!

— Sad sam gotovo siguran da me je neko od njih opazio kada sam otkrio prevaru sa telefonskim žicama, i da su zato požurili. Ali, šta je — tu je. Dva nevina čoveka su ubijena, a banka opljačkana. Treba brzo da odlučimo šta ćemo. Da, skoro da za-

boravim – dodade Džoni i pokaza šerifu sivi »stetson«. – Ti si ih video svu četvoricu. Sećaš li se, možda, ovoga šešira?

– Naravno da se sećam! Nosio ga je jedan od njih, žgoljavko, upalih obraza. Ah, da sam samo znao šta smeraju! Kad pomislim da sam ih mirno posmatrao dok su šetali ulicom!

Džoni se pažljivo zagledao u šešir. Video je da je na jednom mestu postava pocepana, i da iz poderotine viri komad hartije. Oprezno ga je izvukao, i bez reči pružio šerifu.

– Hej, pa ovo je list iz »Vejperskog glasnika«, maršale!

– Odakle?

– »Vejperski glasnik« je ime novina koje izlaze u gradiću Vejperu.

– Vejper? Nisam nikada čuo za taj grad.

– Ne čudi me što nisi, maršale – odvratio je šerif. – Gradić je daleko u brdima na severu, negde na polovini puta između Laramija i Velikih stena. Odavde donde je potrebno pet do šest dana dobrog jahanja, po divljem terenu i kroz dva veoma opasna prevoja. Taj gradić se nalazi u velikoj dolini, i okružuju ga izvanredni pašnjaci. Nikada nisam bio tamo, ali čuo sam šta govore oni koji su se vratili otuda. To je, uprkos dolini i bogatim pašnjacima, prilično surov kraj. Nekoliko poštenih ljudi gaje goveda na svojim rančevima, dok se ostali bave sumnjivim poslovima. Pošto je veoma daleko, i bez šerifa, grad je uvek pun bandita, pljačkaša, ološa svake vrste. Prosto da čovek ne poveruje da je

moguće da u takvom kraju izlaze novine, zar ne?

– Pa, skoro – nasmešio se Džoni. – Vidi se da su štampane veoma prostom tehnikom.

– Dakle, šta ćemo sada, maršale?

– Ja ću odmah otići u kancelariju i sastaviti izveštaj, a ti ga pošalji čim telefonska veza bude popravljena. Iako sam na odmoru, ja ću poći za banditima. Osim toga – dodade Džoni i pokaza na list iz novina, – ovo nam prilično govori. Sad nije teško pretpostaviti kamo su se banditi uputili.

– Zar ćeš sam jahati, maršale?! – začudio se šerif. – Kako bi bilo da pričekaš Potersa i ostale?

– A ko kaže da ću biti sam? – nasmešio se Brink. – Riks me već nestrpljivo čeka pred vratima. Nego, reci mi kako izgledaju ta četvorica.

– Trojica su visoki, plavi, snažni, i izgledaju kao braća. Četvrti je nizak, suvonjav, i čini se da u sebi ima španske krvi. Došli su u Hejs Siti jedan za drugim, izgledali su mi sumnjivi. Ipak, nisam slutio da se ovako nešto može dogoditi.

*

Maršal Džoni Brink je napustio grad pre izlaska sunca. Sa sobom je poneo i sivi »stetson«, nadajući se da će mu biti od koristi. Računao je da banditi imaju oko dva časa prednosti, ali da će uspeti da ih stigne.

Riks je veselo trčkarao ispred Blekija, a Džoni je pažljivo posmatrao predeo, koji je počeo da se menja. Pitomi, talasasti brežuljci postepeno su se pretva-

rali u strme, stenovite strane, dok se put sve više penjao. Posle izvesnog vremena, našli su se u kanjonu ogromnih, kamenih litica, do čijeg dna nije mogao da dopre nijedan zrak sunca, koje se upravo dizalo. Riks je ljutito režao, dok je Bleki lagano napredovao po uskoj, neravnoj stazi.

— Pa, ovo neće biti nimalo lako — progundao je Džoni, i potapšao konja po vratu. — Ali, mi smo savladavali i teže prepreke, zar ne, drugari? Časovi su prolazili, a neobična trojka je i dalje napredovala. Tek posle ponoći, maršal je rešio da se zaustavi, i odspava nekoliko časova. Čim je naišao na pogodno mesto, sjahao je, i smestio se u udubljenje između stena. Znao je da će ga Riks i Bleki na vreme upozoriti ako neko naide.

No, nije se dogodilo ništa neobično. Džonija je probudila jutarnja hladnoća, pa je hitro skočio, protrljao utrnule ruke, i pažljivo osmotrio okolinu. Pošto nije primetio ništa sumnjivo, uzeo je dvopeka, zapalio vatru, skuvao kafu, i na miru doručkovao. Riksu je dao polovinu ulovljenog ćurana, dok se Bleki sam pobrinuo za sebe, čupkajući zelene strukove trave.

Posle pola časa nastavili su put. Nešto kasnije, kad su se prvi zraci sunca pojavili na istoku, naišli su na mesto gde su se banditi zaustavili. Tu su ostali njihovi jasni tragovi. Posmatrao je nagorele ostatke drveta, bačene opuške i izgaženu travu. Sumnje nije bilo: četiri čoveka su tu zastala da predahnu, i odmore konje. Tragove nisu

pokušali da ukolone, a to znači da se ne plaše potere.

Džoni je uzeo sivi »stetson«, i pozvao Riksa, da onjuši šešir. Pas je prišao, i posle nekoliko trenutaka veselo zalajao, i potrčao dalje. Za maršala je to bio pouzdan znak da je šešir zaista pripadao jednom od bandita. Odmah je skočio u sedlo, i odjahao dalje, prema severu.

Teri Konor je prvi otkrio da ih neko prati.

— Hej, momci, izgleda da imamo pratnju! — povikao je. — Iza nas je onaj plavokosi stranac sa psom!

Ostala trojica su se lagano osvrnula.

— Pa, izgleda da je momku dosadio život — podsmehnuo se Džon Trej.

— I meni se tako čini — složio se Teks Tekster, koji je ličio na Treja kao da su braća. — Nekoliko pozdrava iz naših koltova zauvek će ga odvići od navike da prati nepoznate ljude.

— Bez brige, lako ćemo sa njim — dodao je Daniel Džeferson, za koga su mnogi mislili da je Teksterov i Trejov brat. Naime, sva trojica su bili visoki, snažni, plave kose i grubih, čak surovih lica.

— Zasad ćemo ga ostaviti na miru — zaključio je Teri Mek Konor. — Razdaljina je prilična, a žbunje i drveće zaklanja ga svaki čas. Osim toga, ne treba se izlagati riziku da neko čuje pucnjavu, i zainteresuje se šta je posredi. Ako nas Pit čeka sa odmornim konjima u klancu, umaći ćemo mu, jer njegov vra-

nać neće izdržati. Pošto ćemo jahati celu noć. On neće moći noću da prati naše tragove, i izgubiće nas. Zato, krenimo dalje kao da ga nismo ni videli.

Međutim, Džoni je video da su ga opazili, i čudio se što ne reaguje. Sačekao je još malo, ali ništa. Shvatio je da banditi imaju neki plan, i da namerno izbegavaju obračun. Posle kraćeg razmišljanja, rešio je da ih prvi napadne, i tako pokuša da ih savlada pre nego što nađu neki zaklon.

Put je postajao sve širi, žbunje sve ređe, a siluete jahača sasvim jasno vidljive. Džoni je pažljivo nanišanio, i opalio.

Hitac je prozviđao pored Konorove glave, i uznemirio bandite.

— Ludak! — zašištao je sićušni Teri, privio se uz vrat svog konja, i uzvratio pucnjem.

— Možda je i lud, ali gađa davolski precizno — dobacio je Tekster. — Hm, čini mi se da moj predlog nije bio loš. Bilo bi najbolje da smo ga odmah sredili. Mogao si poginuti, Teri.

— Zaveži, i pucaj! — promrmljao je Teri Konor ljutito.

Pošto su banditi uzvratili paljbom, Džoni je za trenutak zastao, zgrabio vinčesterku, i pažljivo nanišanio. Nije stigao da povuče oroz, jer se Bleki odjednom propeo, a Riks počeo uznemireno da laje. Odmah zatim maršal je začuo tutnjavu, koja se brzo približavala. Oslušnuo je bolje, i sve mu je odmah bilo jasno.

Sa sporednog puta naišlo je veliko stado goveda, i za svega tridesetak sekundi ispunilo prostor između njega i bandita.

Mukanje krava, pucketanje bičeva i uzvici kauboj brzo su ispunili ceo kraj.

Džoni je ljutito odmahnuo rukom, znajući da je to za bandite srećna slučajnost, i da će mu sad verovatno umaći. No, to nije bio kraj njegove potere, već samo prekid, koji će pokušati što pre da nadoknadi.

— Hej, mister! — trgao ga je iz razmišljanja glas jednog od kauboj. — Je li to ovde bilo pucnjave? Čini nam se da smo pre nekoliko trenutaka čuli hice u blizini.

— Da, da — odvratio je Džoni nervozno. — Baš ste izabrali trenutak kad da se pojavite! Zahvaljujući vašem stadu, banditi su mi umakli.

— Banditi?! Kakvi banditi, mister? — upitao je drugi kauboj.

— Oni što su opljačkali banku u Hejs Sitiju. Hteo sam da se obračunam sa njima pre nego što nađu neki zaklon ili dobiju pojačanje. Ali, pojavilo se ovo vaše stado. Kud ste krenuli u brda? A i noć samo što nije pala! Trebalo je...

— Žao nam je, mister — prekinuo ga je kauboj. — U ravnici nema dovoljno vode, pa smo morali da krenemo ovamo. Teraćemo goveda celu noć, da bi...

— Ne mari, momci — dodao je Džoni mirnije. — Ne zamerite što sam malo izgubio strpljenje. Vi, naravno, niste krivi što idete svojim putem.

— Zaista nam je žao. Ali, ti nisi šerif u Hejs Sitiju, zar ne. Mislim da je Poters još uvek tamo.

— Ja nisam gradski šerif —

odvratio je Brink, i izvadio iz džepa svoju značku.

— Oho, maršal! Sada nam je jasno kako si se usudio da sam podeš u poteru. Kakvi su izgledi?

— Pokušaću da ih nadmudrim, ali biće prilično teško. Ne može se reći ništa unapred, jer su ti ljudi spremni na sve.

Od pljačke banke prošlo je osam dana. U gradiću Vejperu niko nije znao o događajima u Hejs Sitiју. Bilo je to sasvim normalno, jer se Vejper nalazio daleko u brdima, a put koji je povezivao dva mesta bio je opasan, dug i pun iznenađenja.

Ni Brjus Kenedi nije znao ništa o napadu na banku, krađi novca i bekstvu četvorice bandita. Sa strancima nije voleo da se druži; u Vejper i okolinu retko kad su dolazili poštени ljudi.

Brjus je bio najstariji od trojice braća Kenedi, koji su imali ranč »Srebrno zvono«, i dolazio je u grad samo kada je to bilo neophodno. Sada je upravo izlazio iz trgovine, i pažljivo posmatrao ulicu.

Na tremu preko puta, sedelo je nekoliko gradskih besposličara, i lenjo su ispijali viski, uživajući na suncu. Mladić ih prezrivo odmeri, i nastavi da pakuje municiju i neke sitnice koje je upravo kupio. Dobro je poznavao te kukavice, koje su se danju opijale, a noću krale stoku po okolnim pašnjacima.

S druge strane, ljudi su se pravili da ne vide Kenedija, jer niko nije želeo da ima posla sa bilo

kojim od trojice braće, a naročito ne sa Brjusom, koga su, zbog tamnog tena, svi zvali »Indijanac«.

Pošto je privezao pakete za sedlo, mladić je uzjahao konja, i napustio grad.

Posle otprilike pola časa, na putu se pojavio oblak prašine. Brjus je prepoznao dvokolicu Kuperovih, sa Ranča »K«.

— Izgleda da se vozaču neobično žuri — promrmľjao je, naprežući se da vidi ko je na kolima. Za časak je zastao, čekajući da mu se kola još više približe. Tek tada je video da je vozač mlada rančeroва kći.

— Hej, jedva sam te prepoznao, Elen! — povikao je veselo.

— Čemu tolika žurba? Da sam znao da ćeš danas u grad, pustio bih da Dejv ide umesto mene.

Devojka skloni plave uvojke sa čela.

— Dejva više ne želim da vidim! — reče oštro.

— Ali, ne razumem zašto...

— Da li ćete stvarno prodati ranč Konoru? — prekinula ga je ljutito. — Taj nitkov se udružio sa Trejom, Teksterom i Džefersonom, i želi da pokupi sve rančeve u dolini. Čujem da želiš da odeš i ti... Indijanče! Ako je tako, Dejv ne treba da dođe ni da se oprost! Ne želim da ga vidim! Hm, prokleti odgajivači konja!

— Molim te da me saslušаш. Elen — odvratio je mladić mirno. — Otišli bismo odavde samo ako nam ponude dobru cenu. Ti znaš koliko vredi »Srebrno zvono«... Ne bih ga dao ni dolar jeftinije nego što mislim da vredi. U nekom dru-

gom kraju mogli bismo ponovo početi, pogotovo što se ovde broj divljih konja za poslednjih nekoliko godina prilično smanjio. Ako dobijemo primamljivu ponudu, prodaćemo sve, a Dejv bi mogao dobiti jedan deo, i izgraditi nešto sam. Onda bi mu preostalo još samo da se po-brine za gospodaricu, zar ne?

— Znači, vi ćete pomoći da se moj otac upropasti — nastavila je devojka, istim tonom, ne obraćajući pažnju na poslednju Brjusovu rečenicu. — Nisam mislila da si tako naivan.

— Naivan?! Pa, mislim da nisi u pravu. Uostalom, hoćeš li mi već jednom ispričati šta te je tako naljutilo?

Elen Kuper je ćutala nekoliko trenutaka, a onda je rekla:

— Teri Konor želi celu dolinu za sebe, u to sam sasvim sigurna. Nedavno me je zaprosio, ali sam ga ja odbila. Kada je počeo da insistira, i postao neprijatan, ošamarila sam ga, i pobe-gla. Sada me ta hulja mrzi. Želeo je da se oženi sa mnom samo zato da bi dobio naš ranč, ali to mu nije uspelo. Zbog toga je sad smislio drugi plan. Prvo će kupiti vaš ranč. Izvor će tada biti na njegovoj zemlji. Posle toga neće mu biti teško da promeni pravac potoka, zar ne? Na taj način uništiće ostale rančeve, a prvenstveno naš. Bićemo nemoćni bez vode, i primorani da mu prodamo imanje za male pare.

— Ali, otkuda ti sve to, Elen?

— Kada sam ga odbila, Konor je bio toliko ljut, da je pokušao da me zaplaši pretnjama, i u besu mi je rekao i ono što možda nije želeo.

— Potpuno te shvatam — pokušao je mladić da je smiri. — Ali, otkud Konoru toliko novca da kupi sve rančeve? Uostalom, zar je on ponovo ovde? Nije, valjda, zajedno sa onom trojicom, pronašao rudnik zlata?

— Vratio se pre dva dana — odvrtila je Elen tiho. — Juče nas je ponovo posetio, i zamolio me da pođem s njim u kraću šetnju. Opet me je pitao isto što i ranije, a ja sam ga ponovo odlučno odbila, okrenula se, i otišla. Onda je on počeo da viče i preti, kao da je izgubio razum. Ja, ja... osećam da to nisu prazne pretnje, Brjuse. Ako misliš da Konor nije sposoban za tako nešto, grdno se varaš. Budete li njemu i njegovim prijateljima prodali ranč, sa svima nama će biti svršeno. Eto, to sam želela da ti kažem. A Dejva više neću da vidim! Shvati ovo najozbiljnije, i nemoj odmahivati rukom kao moj otac!

Rekavši to, devojka je ošinula konje, i otišla prema gradu.

Brjus je dugo gledao za njom, a onda je lagano nastavio put. Razmišljao je o onome što je čuo.

Kada je stigao pred kapiju ranča, primetio je da se u dvorištu nalaze četiri tuđa konja. Odmah je naslutio ko je došao u posetu, i pokazalo se da je bio u pravu. Približivši se kući, video je da ga, osim braće, na tremu čekaju Konor, Trej, Tekster i Džeferson.

— On je naš gazda — nasmešio se Dejv, dok im je Brjus pri-lazio.

Ring, najmlađi od braće, samo je klimnuo glavom, i ustao sa klupe.

Brača Kenedi su zaista veoma ličili jedan na drugog. Bili su snažni, visoki, čvrsti, odlučnog pogleda i hitrih pokreta. Samo im je boja kose bila različita. Brjus je imao taman ten i crnu kosu, Dejv je bio plav, a Ring nekako neobično riđ.

Brjus je mirno odmerio posećioce, i rukom dotakao obod šešira. Posle Eleninih upozorenja, posmatrao je Konora drugim očima. Shvatio je da je taj čovek opasan.

— Želimo da kupimo tvoj ranč, momče — obratio mu se Konor bez ikakvog uvoda.

— Zaista?! — tobože se začudio mladić. — A otkud vam toliki novac? Da niste pronašli rudnik zlata?

— To je naša stvar, Kenedi. Dajemo dvadeset hiljada, iako »Srebrno zvono« ne vredi toliko.

— Sumnjam da je tako. Pomisli samo na izvor, koji, u stvari, i nema cenu. Bez njega bi ova dolina izgledala sasvim drugačije.

Brjus se nasmešio, trudeći se da se ponaša što ljubaznije.

— Tražiš li, možda, više? — ljutnuo se Konor. — Mislim da bi smo mogli da se dogovorimo. Šta kažeš na dvadeset i pet hiljada?

— Sumnjam da ću pristati.

— Trideset?

— Biće najbolje da prekinemo cenkanje. Odlučio sam da ne prodajem.

U Konorovim očima pojavio se zloslutan sjaj. Ipak, trudeći se da ne izgubi strpljenje, obratio se mladoj braći.

— Šta vi kažete na sve ovo, momci? Toliki novac ipak nije za bacanje.

— Ako Brjus kaže da ne prodajemo, onda tu više nema šta da se priča — odvratio je Ring mirno.

— I ja se slažem sa Brjusom — dobacio je Dejv.

Zavladala je neugodna tišina. Četvorica posetilaca pogledali su se ispod oka.

— I Dejv se slaže — podsmehnuo se Konor. — Pa, tebe, Dejve, baš i nije briga. Postaćeš zet starog Kupera. Čujem da si opasno zagrejan za gospodicu Elen.

— Ostavite Elen na miru! — dobacio je Dejv Kenedi odlučno.

— De, de, dobro. Nemoj odmah da se ljutiš, momče. Dakle, naša poslednja ponuda je: trideset i pet hiljada.

— Ne dolazi u obzir — ponovio je Brjus mirno. — Izvor ne dam ni za kakav novac.

— Pazi da se posle ne pokaješ, mladiću. Da li si dobro razmislio?

— I suviše dobro, Konore. Znam da hoćeš da prigrabiš celu dolinu za sebe, i naš ti je ranč glavna tačka u tom planu. Ali, zapamti da izvor nećeš dobiti. Osim toga, želeo bih da ti kažem da ostaviš na miru gospodicu Kuper, inače ćeš imati posla sa nama. Ranč ne prodajemo, i tačka. A što se tiče planova o dolini, mislim da je bolje da odustanete dok je još vreme. Ako se, kojim slučajem, povežete sa Slimom Basterom i njegovom bandom, znajte da ćete otići pravo u pakao. A sad idite sa naše zemlje!

Tekster, Trej i Džeferson su lagano ustali sa klupe. Ruke su im pošle polako prema koltovima.

— Stanite, momci! — viknuo

je Brjus. — Ko se makne, dobiće metak u čelo! Ring, Dejve, zaobiđite ih!

— Osvetićemo vam se za ovo!
— prošištao je Konor, videvši da su ih braća nadmudrila. — Niste svesni kakvu šansu propuštate! Kladim se da nikad u životu nećete ni videti trideset i pet hiljada dolara! — Obratio se zatim svojim ljudima: — Hajdemo, momci! Sa ovima treba razgovarati na drugi način!

Ćutke, i sa revolverima u rukama, braća su čekala da posetioci napuste dvorište. Izgledalo je da će se sve završiti bez pucnjave. Ali, kada su došli do kapije, četvorica jahača se, kao po komandi, iznenada okrenuše i, zapucaše prema kući.

Kenedijevi su munjevito reagovali. Brjus se bacio na drveni pod trema i uzvratio vatrom, dok se Ring, kroz otvoreni prozor, odmah našao u sobi. Jedino je Dejv malo zakasnio, pa ga je kuršum pogodio u rame. Brzo se sagnuo, i, skotrljavši se niz stepenice, ostao da leži na zemlji.

Brjus je shvatio da je njegova pucnjava uzaludna, jer običan kolt nije mogao mnogo protiv četiri vinčesterke. Baš tada je začuo Ringov glas:

— Hej, evo me na vratima, Brjuse. Hvataj pušku! Dobaciću jednu i Dejvu. Da li je ozbiljno ranjen? Hej, Dejve, čuješ li me?

— Čujem te, Ring — odvratio je Dejv. — Neka mi Brjus dobaci pušku. Mislim da rana nije strašna.

Nekoliko trenutaka kasnije zapucali su iz pušaka. Prvi Brjusov metak pogodio je Tekstеровог konja. Životinja se uplašeno

propela, zaništala, i zbacila jahača. Brzo se pridigavši, on je potrčao za ostalima, koji su prošli kroz kapiju ranča.

— Da krenemo za njima — predložio je Ring.

— Ovoga puta ćemo ih pustiti da odu — odgovorio je Brjus mirno. — Ovo je tek početak, braćo.

*

Dok se Džoni Brink sa svoja dva četvoronožna prijatelja približavao Vejperu, nad gradom se lagano spuštao mrak.

Iznenada, baš kada su počeli da se približavaju jednoj šumici, Riks je zastao i tiho zarežao. Džoni je odmah zaustavio konja, i pažljivo oslušnuo. Iz šume su se čuli oštri glasovi, a odmah zatim dva pucnja. Četiri jahača pojaviše se zatim na putu, i odjurili prema gradu.

Baš kada je hteo da potera Blekija i krene za njima, Džoni je začuo tiho jaukanje.

— U pomoć! — zvao je neko. — Pro... prokleti banditi! Pomozite!

Ne oklevajući ni trenutka, Džoni je pošao prema šumi. Već se spustio mrak, pa je morao da rizikuje i zapali šibicu. Posle kraćeg traganja, ugledao je na zemlji dva tela, od kojih je jedno još davalo znake života. Čovek je krvario, i bilo je jasno da neće izdržati dugo ako mu se odmah ne pomogne.

— Čujte, ja hoću da vam pomognem — obratio mu se Džoni. — Kuda treba da vas odvedem? Ako nije daleko, stići ćemo...

— Nije — prošaputao je čovek jedva čujno. — Ja sam sa

Ranča »K«, pola časa odavde, prema istoku. Odmah... treba da skrenete odmah posle šumice...

Džoniju je to bilo više nego dovoljno. Naredio je Blekiju da klekne na zemlju, i pažljivo smestio ranjenika u sedlo, ispred sebe. Ubrzo su skrenuli sa glavnog puta, i već posle dvadesetak minuta maršal je ugledao svetla Ranča »K«.

Prošli su kroz kapiju, i ušli u dvorište. Iz pravca štale začulo se tiho režanje, a zatim su iz senke iskočila dva psa, i bacili se na Riksa. Glasno zaurlavši, on je hitro odskočio, popeo se na leđa jednom od napadača, i zgrabio ga za vrat. Pas je cicknuo i otkotrljao se u stranu, bolno kevući. Riks je onda uhvatio drugog psa za vrat.

— Hej, šta se to događa?! — začuo se sa trema oštar glas. — Roni, izgleda da nam je vuk upao u dvorište! Brzo daj pušku, inače će nam psi stradati!

— Dosta, Rikse! — povikao je Džoni, i poterao Blekiju među zavađene životinje. — Prekini borbu!

Poslušno pognuvši glavu, Riks je prišao svome gospodaru.

— Da li je ovo Ranč »K«? — upitao je maršal čoveka koji je još uvek stojao na vratima.

— Da, ovo je taj ranč, stranče. A šta ti tražiš u našem dvorištu u ovo doba? I da li ta prokleta beštija pripada tebi? Mogla nam je poklati pse, a to ne bi bilo...

— Nemamo vremena za priču — prekinuo ga je Džoni.

Na vratima se pojavio i drugi

mladić, noseći lampu u jednoj, a pušku u drugoj ruci.

— Haj, pa to je otac! — povikao je mladić, jer je svetlost jasno obasjala ranjenika na konju.

Bacio je pušku i pritrčao Džoniju.

— Da li je teško ranjen? Šta se to dogodilo, mister? — Nije valjda...

— Dosta priče, pomozite mi! — morao je da ga prekine Džoni.

Pažljivo su uneli ranjenika u sobu.

— Majko! Elen! Brzo ovamo! — povikao je mladić.

U sobu je utrčala postarija, krupna žena, i kratkim pogledom osmotrila ranjenika koji je nepomično ležao na postelji.

— Donesi tople vode, Elen! — naredila je devojci, koja se upravo pojavila na vratima. — Prvo ćemo ga svući, da vidimo ranu. A ti, Tome — okrenula se jednom od mladića, — odmah kreni u grad po lekara.

Onda je ispitivački odmerila Džonija.

— Ja sam Meri Kuper. Možete li mi reći šta se dogodilo sa mojim mužem, stranče?

Pre nego što je maršal uspeo išta da odgovori, ona se okrenula prema sinu, koji je stajao pored rančerovog kreveta.

— Hej, šta si se ukipio, Roni! Oca nećeš spasti ako budeš stojao tu kao drvo. Brzo donesi zavoje iz sobe i pomози Elen.

Džoni je sa divljenjem posmatrao ženu, koja nije gubila glavu. Iako joj je muž bio teško ranjen, nije se prepustila žalosti, već se prihvatila posla, zna-

jući da će samo tako pomoći ranjeniku.

— Izgleda da ćete i vi morati da pomognete, stranče — rekla je zatim Džoniju. — Svi naši kauboji su napolju, na pašnjacima, a deca su se prilično prepala. Uostalom, i sami ste videli.

Maršal je potvrdno klimnuo glavom.

U sobu su ušli Elen i Roni i svi su se prihvatili posla.

Posle pola časa rana je bila previjena, krvarenje zaustavljeno. Za trenutak su svi mogli da odahnu. Tek tada je Džoni ispričao šta se desilo.

— Od sveg srca vam zahvaljujemo, stranče — rekla je Meri Kuper tiho. — Da nije bilo vas, moj muž bi sigurno brzo iskrvario. Za dva-tri časa stići će Tom sa lekarom. Mi smo učinili što smo mogli, i verujem da će se Sidni izvući. Kad samo pomislim šta bi se dogodilo da vi niste naišli... A sada da vas upoznam: ovo je moja kćerka Elen, a ovo mladi sin Roni. Stariji je odjahao u Hejs Siti.

— Ja sam Džoni Brink — odvratio je maršal, i sa osmehom prihvatio prijateljski pruženu ruku.

— Hvala vam što ste nam 'spasli oca, mister Brink — prošaputala je Elen Kuper.

Džoni je bio zadivljen njenim prelepim licem.

Na terasi »Oaze«, najvećeg saluna u Vajperu, sedeo je Slim Baster, i pričao sa nekolicinom svojih ljudi. Sve je bilo tiho i mirno, a glavna ulica gotovo pusta.

— Hej, vidite li i vi ono što i ja, momci? — iznenada se trgao Baster. — Dobijamo zanimljivu posetu. Jahač sa ogromnim psom...

— To mora da je onaj što smo ga videli kad smo sinoć ubedivali starog Kupera — prekinuo ga je jedan od ljudi. — Nadam se da nije neko njuškalo.

— Sačekaćemo i videti šta traži ovde u gradu — odvratio je Slim Baster mirno.

Kada se Džoni Brink približio »Oazi«, Riks je ljutito zarežao. Maršal je ispod oka odmerio ljude, lagano projahao pored njih, i zaustavio se ispred trgovine, koja se nalazila odmah pored saluna.

— Dobar dan! Šta mogu da učinim za vas? — ljubazno je upitao mladić za tezgom.

Džonijev pogled zadržao se nekoliko trenutaka na njegovoj zavijenoj ruci, a onda mu je uzvratio pozdrav.

— Potrebne su mi dve flanelske košulje, par čarapa, i municija za kolt i pušku.

Riks se pojavio na pragu, ali mu je Džoni pokretom ruke zabranio da uđe u radnju. Iako je još uvek ljutito režao, poslušao je svoga gospodara, i ostao da stražari na vratima.

Dok je čekao da mu mladić donese tražene stvari, Džoni je izvadio ispod jakne šešir, malo ga ispravio, i stavio na tezgu.

— Prodajete li ovakve šešire? — upitao je.

— Naravno, mister — odvratio je momak, s rukama punim robe. — Ti šeširi su od izuzetno kvalitetnog materijala. A šta se desilo tome?

– Ništa naročito. Našao sam ga. Mora da košta oko pedesetak dolara.

– Skoro ste pogodili, mister. Njegova cena iznosi tačno pedeset i sedam dolara.

– Pogledaj ga malo bolje, momče. Možda ćeš se setiti kome si ga prodao. Pošto je tako skup, ne bi bilo loše da ga vratim vlasniku.

Mladić ga je pogledao, a onda uzvratilo, sa osmehom:

– Pa... ove godine smo prodali svega tri takva šešira. Znae kako je, prilično su skupi, pa ljudi radije kupuju one druge. Siguran sam da samo jedan čovek u dolini nosi baš tu veličinu. Mister Tekster će se radovati kad...

– Gde si našao taj šešir, stranče? – začuo se sa vrata oštar glas.

Džoni se lagano okrenuo, i odmerio debeljka sa cigarom u zubima, koji je stajao na ulazu. Osmehnuo se, videvši da se ovaj boji Riksa.

– Da li je to vaš šešir, mister?

– Naravno da nije – ljutnuo se debeljko. – Ta veličina meni ne odgovara.

– Onda pitajte vlasnika gde ga je izgubio – dobacio je maršal.

Zavladala je kratkotrajna tišina, a onda se čovek ipak usudio da ude unutra. Istog trenutka Riks je pošao za njim.

– Prokleta životinja! – promrmljao je pridošlica ljutito. – Ne mogu da podnesem to režanje iza leđa.

– Na mesto, Rikse! – naredio je Džoni, i pas se poslušno vratio na ulaz.

– Nikada nisam video nešto slično – gundao je čovek i dalje. – To ti je partner, stranče?

– Da – osmehnuo se maršal.

– Uporan je, i prilično sumnjičav.

– Hm, zaista čudno... A šta je sa šeširom?

– Suviše pitaš, prijatelju – odvratio je Džoni ljubazno, ali odlučno. Trudio se da ne iza zove sumnju, ali je i mladića i debeljka držao na oku.

– Zovem se Alen Klint, stranče – predstavio se čovek.

– Mogu slobodno reći da mi pripada ceo Vejper. Izuzeci su »Oaza« i ova trgovina u kojoj se nalazimo. Pored toga, ja sam i gradonačelnik i šerif, pa želim da znam gde si našao taj šešir.

– Hm, čini mi se da ne mogu tačno da se setim mesta, mister. Ali, ako šešir zaista pripada tom Teksteru, mogli bi smo...

– U redu, u redu – nasmešio se Klint i premestio cigaru u drugi ugao usana.

Baš tada je u trgovinu ušao Brjus Kenedi. Debeljko ga je razpoznalo odmerio, i otpuhnuo velik kolut dima. Džoni je bio zauzet prikupljanjem svojih stvari sa tezge, tako da nije primetio novoga posetioca.

– Želim četiri stotine metaka, Stive – obratio se mladić prodavcu. – Tri stotine za pušku i stotinu za kolt.

– Oho, Kenedi! – dobacio je Alen Klint, iznenađen.

– Pa, juče si kupovao municiju, ako se ne varam! Da ne započinješ rat protiv nekoga?

– Uskoro će u Vejperu biti nestašica municije – odvratio je Brjus mirno.

— Kradljivci goveda? Da li ste možda već uhvatili nekoga?

— Mislio sam da znate da se na »Srebrnom zvonu« odgajaju samo konji, mister Klinte. Ne, nisu u pitanju nikakvi kradljivci. Izgleda mi malo da vi niste obavješteni o tome što se dešava u okolini.

Alen Klint nije obratio pažnju na mladićev podsmešljiv ton, već se okrenuo prema Džoniju:

— Želiš li da jašeš za mene, stranče?

— Kako? — iznenadio se ovaj.

— Kao kauboj na...

— Da, da, živio bi i radio na mom ranču — dodao je debeljko žurno. — Istina, posed mi je prilično mali, ali se nadam da ću se uskoro proširiti.

— Pa, morao bih da malo razmislim.

— Kako god želiš — dobacio je Klint izlazeći na terasu. — Samo, ako misliš ovde da ostaneš, moraš se opredeliti. Neutralan je u ovim krajevima isto što i mrtav.

Džoni je slegnuo ramenima, pokušavajući da shvati šta bi poslednja rečenica trebalo da znači. A onda mu se pogled susreo sa pogledom Brjusa Kenedija.

— Klint ima pravo — rekao je mladić, prijateljski se smešeći.

— Zaista? Ipak, njegovo upozorenje je pomalo neobično.

— Tako ti je to ovde, stranče. Morao bi da se prikloniš jednoj od tri protivničke strane. Pošto si ovde zbog Teksterovog šešira, verovatno si sa njim i...

Pre nego što je Brjus uspeo da završi rečenicu, na ulazu se pojavila gojazna Klintova prilika.

— Hej, žele da ti uzmu konja, stranče! — viknuo je uzbuđeno. U nekoliko koraka Džoni se našao na verandi.

— Ostavite konja na miru, momci! — viknuo je, hitro izvučavši kolt. — Ne podnosim glupe šale.

Pošto su videli da se on ne šali, Basterovi ljudi su prestali da se smeju. Naglo su se uozbiljili, a onaj što je pokušao da uhvati Blekija smotao je laso i ljutito progundao nešto kroz zube.

— Želeli su da ti uzmu konja da ne bi mogao da odeš iz grada — prošaputao je Klint. — Ipak, ne razumem šta ti imaš sa Basterom i njegovim ljudima, momče. Mislio sam da poznaješ samo Tekstera. Ah, bilo bi dobro kada bi pristao da radiš za mene. Ionako imam premalo ljudi u gradu.

— Zar nisi rekao da si i gradonačelnik i šerif, mister?

— To je tačno, ali Baster trenutno ima jače adute. S druge strane, ti si ovde stranac, koga sam danas prvi put video, dok me sa Basterom, ipak, vezuje posao.

— Naravno, on vam prodaje ukradenu stoku — dobacio je Brjus Kenedi sa praga.

Alen Klint ga je ćutke odmerio, i vratio se u trgovinu. Džoni još uvek nije skidao pogled sa dvojice koji su stajali pored Blekija. Video je da se na prozoru rima okolnih kuća pojavljuju radoznali posmatrači. Na vratima lokala preko puta stajao je jedan čovek, i buljio u šešir koji je maršal držao u rukama. Primetivši taj pogled, Džoni je smotao šešir i stavio ga pod jaknu.

Pogledao je u tablu koja je visila iznad lokala:

TERI MEK KONOR

— MEHANIČAR.

Potrudio je da se seti odakle mu je taj čovek poznat. Razmišljao je nekoliko trenutaka, a onda mu je sinulo: pa to je stranac koji je one večeri sedeo u restoranu u Hejs Sitiju! Ipak je, znači, na pravom tragu. Čovek je sigurno prepoznao šešir, i sad oprezno procenjuje mogućeg protivnika.

Ne obazirući se na to, Džoni je laganim korakom krenuo prema Blekiju.

— Kud si zapeo, mister? — dobacio mu je onaj sa lasom u ruci. — Ljutiš se zbog konja, zar ne? Konj ti je divan, pa Baster nije želeo da ga ubijemo. Bilo bi to zaista šteta.

Džoni je posmatrao njegovo glupo, iskeženo lice, trudeći se da ostane hladnokrvan. Znao je da pokušavaju da ga izazovu, i da mora da pazi na svaki svoj pokret.

Pogledao je niz ulicu.

Iz berbernice je upravo izlazio jedan čovek, dok su ispred krojačkog salona stajala dvojica. Na vratima »Oaze« pojavio se Slim Baster.

— Izadi napolje, Klinte! — povikao je iz sveg glasa. — Dodi da vidiš kako ćemo da predemo tvog novog revolveraša!

— Ostavi me na miru, Slime — odvratio je debeljko izlazeći iz trgovine. — Ja sam potpuno van vaše igre. Stranac izgleda traži Tekstera, jer nosi njegov šešir. Veruj mi da ga sada prvi put vidim, i da nemam ništa s njim.

— Pa, probaću da ti verujem, drugar. Ipak, nemoj se udaljavati odavde, i imaj na umu da jedan od mojih ljudi prati svaki tvoj pokret. Sam ću razjasniti stvar.

Alen Klint je progundao neku psovku, i sa ljutnjom u očima posmatrao Slima Bastera, koji je lagano prilazio Džoniju. Sa svih strana sakupljali su se posmatrači, nestrpljivo očekujući šta će se dogoditi.

Maršal Džoni Brink je shvatio da se nalazi u klopci. Basterovi ljudi bili su mu iza leđa, tako da nije mogao ni da pomišlja ni na kakav otpor.

Riks je tiho režao, shvativši da njegovom gospodaru pretila opasnost.

— Kaži svojim ljudima da mi se više ne primiču — rekao je Džoni Basteru. — Ne volim kad mi se neko šunja iza leđa. Pre nego što bi me izrešetali, ipak bih mogao da ubijem nekolicinu.

Slim Baster se nacerio, i podigao ruku. Nije rekao ništa. No, maršal je krajičkom oka video da su se ljudi ipak zaustavili.

— Je li istina da ti nisi Klintov čovek, stranče?

— Da.

— Onda mora da jašeš za Ranč »K«.

— Ne.

— Ne? A ja znam da si zabadao nos u naš obračun sa starim Kuperom. Kako to objašnjavaš? Hm, ipak si ti jedan od njihovih...

— Nisam — odvratio je Džoni mirno. — Uostalom, ti misli šta hoćeš, Basteru.

— Šta?! Zar me ti poznaješ?

— Pa, naravno. Ko ne bi znao najvećeg kradljivca stoke u tri države?

Slim Baster se prezrivo nasmejao.

— A može li se znati šta želiš od Dekstera? — upitao je.

— To ću reći njemu lično.

— Tako, dakle? A sada me dobro slušaj. Nećemo dozvoliti da nam neko njuškalo pokvari ono što smo pažljivo pripremali. Ako želiš da nam se pridružiš, bićeš dobrodošao. U protivnom, nećeš živ izaći iz ovog grada.

— Izgleda da se ovde osećaš veoma sigurnim, Basteru!

— U pravu si. Ovde vlada zakon jačega, a on je sada na mojoj strani. Nemaš nikakvih šansi protiv nas sedmorice. Zato se odluči što brže. Evo, brojaću do tri. Jedan, dva...

— Stani, Basteru! — začuo se iznenada nečiji glas. — Da se nisi pomakao! Cev moje puške uperena je u tebe! A i tvoji ljudi neka ostanu mirni! Ako prime tim neki pokret, pucaću bez oklevanja!

— Brjus Kenedi! — povikao je Baster ljutito. — Kako ste ga mogli zaboraviti, glupaci?!

Pogledom je potražio Kenedija, i uverio se da ovaj zaista ne blefira. Sa prozora trgovine gledala ga je uperena cev puške. Uspeo je da vidi samo deo lica i rame Brjusa Kenedija, i još više se razbesneo.

— Izgleda da nisi svestan šta činiš, momče — dobacio je. — Skloni tu pucaljku, inače se i tebi i tvojoj braći loše piše! Ako u roku od deset sekundi nestaneš kroz zadnji izlaz, obećavam

ti da ću zaboraviti ovu glupu šalu.

— »Šalu« ćemo ipak nastaviti — odvratio je Kenedi mirno. — Osim toga, i ja imam nešto protiv Tekstera. A sad ćeš reći svojim ljudima da se povuku. Pazi, brojim do tri!

Džoni je krajičkom oka video da jedan od Basterovih ljudi pokreće ruku prema koltu. Znao je da ne sme oklevati, i dozvoliti banditima da se ponovo ohrabre. Munjevito je izvukao revolver, i već sledećeg trenutka bandit je bolno jauknuo, uhvativši se za rame.

Zavladala je kratkotrajna tišina. Jedan od Basterovih ljudi koraknuo je prema ranjeniku, ali Kenedijev glas ga je primorao da ostane na mestu.

Obe strane su iščekivale, ne želeći da rizikuju.

Lice Slima Bastera bilo je izobličeno, od mržnje. Iako ih je bilo više, shvatio je da su on i njegovi ljudi nemoćni, jer ih je Kenedi sve držao na nišanu.

Džoni je bacio pogled niz ulicu, koja je bila puna ljudi. Niko se nije približavao mestu sukoba, i maršalu je bilo jasno da od građana ne može očekivati pomoć. Znajući da ga Kenedi štiti, prišao je banditima, i počeo lagano da ih razoružava.

Pošto su videli da se stranac ne šali, banditi nisu pružili nikakav otpor.

— Ti, prokletniče! — procedio je Baster. — Još ćeš zažaliti zbog ovoga! Još niko nije uspeo da razoruža moje ljude! Ha, nemoj misliti da ćeš se izvući!

Ne obraćajući pažnju na njegove reči, Džoni mu je mirno

prišao, i već sledećeg trenutka i njegov kolt je ležao u prašini.

— Samo nešto želim da znam, Basteru — obratio mu se maršal. — Zašto si se okomio na Ranč »K«?

— Ha, ha, oštroumno pitanje, stranče! — nasmejao se Baster razdražljivo. — Ja želim stoku, i dobiću je po svaku cenu! Najkasnije za dvadeset i četiri časa na tom ranču više neće biti gazde, a napustiće ga i svi kauboji. Onda ću mirno moći da oteram petnaest hiljada goveda. Šta kažeš na tu brojku, stranče? Sve je već isplanirano, i zato ne pokušavaj da sprečiš. Kuper je mogao da pozove i tuce revolveraša, ali to ne bi...

— A šta ako ja sad povučem oroz, i zauvek prekinem tvoje planove?

— Ti? A, ne, nemoj me zasmejavati! Poznajem ja takve. Siguran sam da ne bi pucao u nenaoružanog čoveka. Nego, bilo bi bolje da mi vratiš kolt, pa da se nas dvojica pošteno obračunamo.

Džoni je oklevao nekoliko trenutaka, a onda je odmahnuo rukom.

— Ne. Ipak ne pristajem na tvoj predlog, Basteru. Tvojom smrću ništa se ne bi rešilo, i zato...

Riksov lavež prekinuo ga je u pola rečenice, a nekoliko sekundi kasnije začuo se pucanj. Džoni je razumeo opomenu svog četvoronožnog prijatelja, i hitro se bacio na zemlju. Otkotrljao se nekoliko metara, i odmah zapucao.

Teri Konor je ljutito opsovao, i nastavio da puca. Nije raču-

nao na to da će pas upozoriti svoga gospodara.

Teri Konor je duže vremena posmatrao šta se dešava na ulici, pa je odlučio da se umeša. Znao je da Slim Baster računa na njegovu pomoć, i nije smeo više da okleva. Naravno, u strancu je odmah prepoznao čoveka koji goni pljačkaše banke u Hejs Sitiju. Ljut što mu je metak promašio cilj, pucao je besno prema mestu gde se Džoni do malopre nalazio. Međutim, maršal se već bio otkotrljao u stranu, našao se u mrtvom uglu, tako da Konorovi meci sada nisu mogli ništa da mu učine.

Brjus Kenedi nije ispuštao iz vida Slima Bastera i njegove ljude, ali je ipak opalio nekoliko hitaca prema Konorovom lokalu.

Izenada je pucnjava prestala, i Džoni je oprezno podigao glavu.

— Poći ću preko, da vidim šta se dešava, a ti budi oprezan, momče! — doviknuo je maršal Kenediju.

— Što se tiče ovih na ulici, budi bez brige, stranče! — odvratio je Brjus mirno. — Samo se ti čuvaj da ne upadneš u klopku.

Džoni Brink je prešao ulicu, i idući pored zidova, stigao do vrata Konorovog lokala. Osećao je na sebi desetine pogleda, no o tome nije sada želeo da misli. Znao je da treba da bude miran i pribran, jer je jedino tako mogao da se izvuče iz nezavidne situacije.

Nogom je gurnuo vrata, i ona su se, uz škripu, otvorila. Iz prostorije nije dopirao nikakav šum. Sačekao je nekoliko trenu-

taka, a onda se, u jednom skoku, našao unutra. Očekivao je pucanj ili napad, no nije se desilo ništa. Bilo je jasno da je lokal prazan i da je napadač pobjegao.

Pogled mu je pao na poluotvorena zadnja vrata, koja su vodila u mračni hodnik. Pojurio je tamo, ali su drvena masivna vrata kroz koja se izlazilo u dvorište bila dobro zaključana. Spolja se čuo zveket mamuza i rzanje konja. Ne oklevajući, Džoni je pucao u bravu, i svom snagom gurnuo vrata. No, sve je bilo kasno. Mogao je jedino da vidi kako jahač galopom nestaje između kuća.

Polako se vratio na ulicu, gde je vladala tišina, puna iščekivanja. Dočekali su ga ljutiti pogledi Slima Bastera i njegovih ljudi, i ozareno Kenedijevo lice.

— A šta ćemo sada, prijatelju? — upitao ga je Kenedi izlazeći na verandu.

— Penji se u sedlo — odvratio je Džoni, i pozvao Blekija.

Pošto su obojica uzjahali konje, maršal je primetio da nigde nema Alena Klinta.

— Hej, gde je nestao onaj debeljko? Klinte, izadi napolje! Hm, gde li se samo zavukao?

— Šta želiš od mene, stranče? — progundao je Alen Klint, pojavivši se na vratima »Oaze«.

— Da li je tačno da si ti i gradonačelnik i šerif istovremeno?

— Jeste. Pa, maločas sam ti re...

— U redu — prekinuo ga je Džoni. — Onda odmah uhapsi ove ljude.

— Da ih uhapsim? A zašto? — tobože se začudio debeljko.

Nekoliko trenutaka maršal je bio u nedoumici, pokušavajući da odgonetne zašto Alen Klint reaguje tako. Po onome što je od njega čuo, Klint nije voleo Slima Bastera, a sada je odbijao da ga uhapsi. Bilo je očigledno da zbog nečeg ne želi da se meša u sukob. Verovatno je Baster trenutno bio jači.

Džonija je iz razmišljanja trgao topot kopita, koji se približavao velikom brzinom. Na početku ulice pojavilo se desetak jahača, koji su, u divljem galopu, ulazili u grad.

— Basterovi ljudi — procedio je Brjus Kenedi. — Mislim da je krajnje vreme da se udaljimo odavde.

— U pravu si — odvratio je Džoni, i uperio kolt u Slima Bastera. — Sad svi trčite prema njima! Hajde! Šta čekate?

Ljudi su neko vreme oklevali, a onda su potrčali prema svojim, koji su im se približavali na konjima.

Džoni Brink i Brjus Kenedi jahali su prema izlazu iz grada. Pratili su ih desetine začuđenih i zadivljenih pogleda građana Vejpera.

Uskoro su se začuli i prvi pucnji. Slim Baster nije gubio vreme, i potera je krenula.

Čim su izašli iz grada, Brjus Kenedi je poterao konja sa glavnog puta.

— Kuda, drugar? — povikao je Džoni. — Ovde se možemo rastati ako hoćeš, jer ne bih želeo da ti navučem poteru na vrat. Ionako si za mene dosta učinio.

— Samo za mnom, prijatelju! Da nisam želeo, ja se ne bih mešao, zar ne? Elen Kuper sa Ranča »K« je verenica moga brata Dejva, pa ne želim da se ni njoj i njenima dogodi ništa loše. Samo za mnom, nadam se da ćemo im umaći.

Maršal ga je ćutke poslušao. Put je vodio u brda, gde je mogućnost da se spasu i pobegnu poteri daleko veća.

— Konj ti je zaista izvanredan — dodao je Brjus, zadivljeno posmatrajući Blekija. — Imamo oko milju prednosti, taman dovoljno da nađemo neki zaklon ili zametnemo trag. Uzgred, izgleda da si danas u gradu stekao mnogo neprijatelja, stranče.

— Zovem se Džoni.

— Ja sam Brjus, a mnogi me zovu »Indijanac«.

Zaćutali su, i brže poterali konje.

Uskoro se pred njima pojavio pašnjak, na čijoj se sredini nalazio ogroman hrast. Kada su se približili drvetu, iznenada je zapraštalo.

Džoni je video blesak između grana, a već sledećeg trenutka Brjus Kenedi se uhvatio za rame i bolno kriknuo. Iznenadni hitac gotovo ga je izbacio iz sedla. Ipak, mladić je uspeo da se uhvati za jabučicu sedla, i tako održi na leđima svog konja, koji je i dalje grabio napred.

Riks je zalajao, i potrčao prema drvetu. No, Džoni ga je pozvao nazad.

Posle nekoliko minuta našli su se na obali širokog potoka koji je presecao dolinu. Maršal je priterao Blekija uz Brjusovog konja.

— Pa, kako se osećaš, drugar?
— Izdržaću još nekoliko milja — procedio je mladić stiskajući zube. — Prokleti Slim Baster i njegova njuškala!

Nastavili su da jašu, putem koji se lagano penjao. Malo kasnije Džoni se okrenuo, i ugledao kako se potera približava potoku.

*

Džoni je prišao Brjusovom konju, i video da se mladić jedva drži u sedlu. Izgubio je mnogo krvi, i obuzela ga je slabost. Rana mu je krvarila.

Džoni je shvatio da Kenedi ulaže natčovečanski napor da izdrži. Dok mu je jedna ruka nemoćno visila, drugom je čvrsto stezao jabučicu sedla.

Prednost koju su imali pred poterom održavali su još, ali je Džoniju bilo jasno da će gonioci uskoro početi da ih sustižu, jer je Brjus jahao sve sporije. Na nesreću, i teren je postajao sve strmiji i neprohodniji.

Lagano su napredovali još nekoliko minuta, a onda se Kenedi srušio na zemlju. Džoni je skočio sa konja, i brzo mu prišao. Mladić je bez svesti ležao na travi.

Riks je počeo nervozno da laje.

Maršal se nije dvoumio ni trenutka.

— Ovamo, Bleki! — pozvao je vranca. — Lezi!

Konj posluša. Džoni je zgrabio mladićevo telo i stavio ga u sedlo, ispred sebe.

— A sada pokaži šta znaš, stari druže! — rekao je Džoni svom konju.

Konj je tiho zarzao, i pojurio napred, noseći na leđima dvojicu ljudi.

Gonioci su im se u međuvremenu približili na pola milje.

Džoni se nadao da će, ipak, stići do ranča Kenedijevih. No, uskoro se našao u nedoumici, pošto se put račvao u tri pravca. Dva puta vodila su kroz uzane kanjone, dok se treća pela prema stenama.

Ne oklevajući mnogo, maršal je izabrao srednji put, i žurno poterao Blekija. Ali, već posle desetak minuta, uvideo je da je pogrešio. Taj put je skretao desno, i penjao se u brda. Znao je da to nikako ne može biti put do Kenedijevog ranča, gde ih je očekivao spas.

Topot kopita i razdražljivi glasovi gonilaca bili su sve bliže.

Džoni se pitao šta da radi. Bilo je jasno da je po takvom terenu bežanje sa ranjenikom gotovo nemoguće. Preostajalo je samo jedno rešenje: zaustaviti se, i pružiti otpor. Naravno, nije ni pomišljao da ostavi hrabrog mladića koji mu je spasao život.

Pri pomisli na skorašnji obračun, maršalovo lice se čudno zateglo. Pogledom je potražio mesto koje bi mu poslužilo kao zaklon.

Baš u tom trenutku Brjus Kenedi je otvorio oči.

— Gde smo? — upitao je tiho.

— U srednjem kanjonu. Nisam znao put, pa sam pretpostavio...

— Pogrešno. Trebalo je skrenuti desno. A sad me ostavi, i odlazi. Brzo!

— Nemaš bolji predlog?

— Otpuzaću među stene, i banditi će proći pored mene —

prečuo je mladić Džonijevo pitanje. — Ti ćeš im već nekako umaći, u to sam siguran.

— Nećemo tako! Ostaćemo zajedno, i boriti se do kraja. Upravo gledam gde bismo mogli da se prikrijemo.

Potera je bila sve bliže, i Džoni je očekivao da svakog trenutka ugleda nekog od gonilaca.

— Skreni desno, i pođi gore tom zaraslom stazom — rekao je Brjus. — Samo, pazi, jako je strma, i ima mnogo okuka. Na vrhu je pećina, u kojoj se možemo sakriti. Ali, ulaz je teško pronaći. Kada stigneš gore, drži desno, i nećeš pogrešiti. Ako budem mogao, ja ću ti pomoći.

Maršal je klimnuo glavom, i ubrzo se neobična kolona izgubila iza krivine.

Staza je bila uzana i veoma strma, ali su je konji, predvođeni Riksom, savladali. Džoni je nekoliko puta morao da potera Blekija, koji je zastajkivao na ivici ambisa. Ulaz u pećinu bio je gotovo zaklonjen rastinjem. No, uspeali su da se uvuku u pećinu.

Nešto kasnije, na stenovitom platou pojavili su se prvi gonioci. Džoni je imao dobar pregled, pa je odmah otvorio vatru. Jedan od jahača podigao je ruke uvis i poleteo sa konja, dok se drugi, proćorno vrišteći, survao niz stranu. Ostali su odmah požurili u zaklon.

Džoni je iskoristio pauzu da napuni pušku. Iznenada zapraštaše dve puške, i Džoni oseti vrelinu oko dlana.

— I tebe su dokačili? — upita ga Brjus.

— Nije opasno — odgovorio

je maršal, i ispalio nekoliko hitaca.

Onda je opet zavládala tišina. Banditi nisu napadali. Džoni je ocenio da do mraka neće ponovo pokušati. Ipak je, za svaki slučaj, ostavio Riksa da stražari kod ulaza u pećinu.

Pošto se tako osigurao od mogućih iznenađenja, prišao je Brjusu, pažljivo mu skinuo košulju, i pogledao ranu. Odahnuo je kad je video da metak nije zakačio kost, i da rana nije opasna po život. Ipak, se brinuo, jer je izgubio mnogo krvi. Iz bisaga je uzeo flašu sa alkoholom, pa očistio i previo ranu. Tek tada je primetio da i njegova leva ruka krvari. No, to nije bilo ništa strašno, jer ga je metak samo okrznuo.

U pećini je bilo hladno. Sa kamene tavanice je ponegde kapala voda. Zavio je Brjusa u ćebe; to je bilo sve što je za njega mogao u tom trenutku da učini. Osvrnuo se okolo i pažljivo osmotrio to neobično mesto. Videvši da mladić spava, rešio je da malo bolje ispita pećinu, i da pokuša da nađe neki izlaz. Verovao je da postoji, jer je iz dubine do njih prodirao tanak mlaz svetlosti. Oprezno pipkajući vlažne zidove, krenuo je kroz mrak.

Slim Baster se nije penjao na vrh, već je ostao u klancu, i čekao. Čuo je da se gore puca, i postao nestrpljiv. Videvši da mu se ljudi vraćaju, povikao je:

— Šta je, šta se desilo, Džime? Govori!

— Skoro smo ih uhvatili — odvratio je Nevada Džim, njegov zamenik. — Kenedi je polumrtav. Onaj plavokosi ga je

nosio na svom konju. I njega smo skoro imali u rukama, ali taj prokletnik je đavolski brz. Kao što vidiš. Rod je ranjen, a Stiv je nesrećno pao, pa...

— Budale! — prekinuo ga je Baster. — Zašto niste pazili?

— Ispred pećine je brisani prostor, i nemoguće je prići neopaženo — pravdao se Nevada Džim. — Ali, ništa ti ne brini, gazda. Oni nemaju kud. Sad treba samo da čekamo, a glad će već učiniti svoje. Ako ne budu želeli da izađu, umreće od gladi.

— Mislim da si u pravu, Džime — rekao je Baster mirnije. — Ne smemo dozvoliti da nam još neko strada, pa ćemo, zato, čekati. Dakle, ostaviću ti tri čoveka, a mi ostali ćemo na ranč Kenedijevih, da »porazgovaramo« sa ostalom braćom. Odande ću ti poslati Stiva, da ti donese hrane i vode. Znači, biće vas ukupno petorica. Mislim da je to sasvim dovoljno, pa mi ne izlazi na oči dok onu dvojicu ne pošalješ u pakao.

Nešto pre sumraka Slim Baster i njegovi ljudi stigli su do ranča »Srebrno zvono«, koji je pripadao braći Kenedi. Približavajući se kapiji, bili su prilično iznenađeni, videvši da se u dvorištu nalazi mnogo ljudi. Slim Baster je uskoro uočio i dva nepomična tela, koja su ležala nedaleko od zgrade, a braće Kenedi nije bilo tu. Naredio je svojim ljudima da se zaustave, a on je lagano prošao kroz veliku drvenu kapiju.

Tek kada je prišao bliže, prepoznao je čoveka koji je stojao

na tremu ispred ulaznih vrata. Bio je to Teri Konor. Svuda okolo, od korala na jednom, do šupa na drugom kraju, nalazili su se njegovi ljudi, sa puškama u rukama.

Baster je opsovao. Ipak je zakasnio, i Teri mu je pomršio račune. Dok je on sa svojim ljudima gonio Brinka i Kenedija, Konor je došao ovamo, i završio posao. Bio je ljut, i više nije mogao da se suzdrži:

— Sad mi je jasno zašto si onako žurio da napustiš grad, Konore — dobacio je zlobno. — Plavokosi stranac ti je, izgleda, uterao strah u kosti, ha? Izgleda da ti se ruke još i sad tresu.

Teri Konor se trgao, no brzo se savladao.

— Želeo sam da ti pomognem — nacerio se, — ali ko ti je kriv što nisi iskoristio šansu. Znači, ipak te je pustio. Moram priznati da je bilo vrlo smešno gledati vas kako stojite nasred ulice sa podignutim rukama.

— Možda, Ali, sada su jače karte u mojim rukama. Imam ih obojicu: i Brjusa i onog stranca. Da li ga ti možda poznaješ?

— Ne.

— A Tekster? Koliko se sećam, stranac ga je spominjao.

Pre nego što je Konor uspeo da odgovori, na vratima se pojavio Teks Tekster.

— Dakle, šta je bilo sa tim strancem? — upitao je natmureno.

— Našao je negde tvoj šešir, pa se raspitivao o vlasniku. U trgovini je saznao ono što ga interesuje. Gde li si ga izgubio, Teksteru?

— To se tebe uopšte ne tiče. Mislim da bi bilo bolje da se ne

mešaš u naše poslove, i da što pre nestaneš odavde.

— Šta?! — zaprepastio se Slim Baster. — Zar se nismo dogovorili da zajednički...

— Sada nam više nisi potreban. Imamo »Srebrno zvono« i izvor, a to je najvažnije.

— Hm... znači tako... Ako vam se to prohte, možete i da isušite dolinu, zar ne? U tom slučaju, Kuper će biti prinuđen da vam proda ranč.

— Tačno. Naravno, cenu ćemo mi odrediti.

Slim Baster je razmišljao nekoliko trenutaka, a onda je sumnjičavo zavrteo glavom:

— Jedna stvar mi tu nije jasna. Dosad ste bili bez prebije-nog centa, a sad se odjednom razmećete parama. Pitam se gde ste ih nabavili? Da to nije u vezi sa onim strancem i tvojim šeširom? Možda je on neko njuškalo? Eh, mislim da bi ti bilo drago da ga proguta mrak. Šta kažeš na to?

— Nosi se do đavola, napasti! Bilo bi ti bolje da pokupiš svoje ljude, i da što brže nestanete odavde!

— Tako znači? Mene svi poznaju kao bandita i kradljivca stoke, ali ne zaboravite da smo zajedno...

— Pa, nećemo sad jedni drugima vaditi oči — umešao se u raspravu Teri Konor. — Evo, prepustićemo ti sva goveda sa Ranča »K«, ali zemlja ostaje nama. Osim toga, za Brjusa Kenedija i stranca plaćamo deset hiljada dolara. U redu?

— Ali, ne možeš preuzeti rančeve bez kupoprodajnih ugovora. Trebalo bi da sva tri Kenedija potpišu...

— To nije tvoja briga. Sve će biti urađeno kako treba. Napravićemo ugovore, navesti cenu, i obezbediti potpise. Ti uzmi stoku, i skloni nam se s puta. Mislim da će biti najbolje da jedni drugima ne pravimo teškoća.

Slim Baster je razmišljao o ponudi. Shvatio je da bi sada svaki otpor bio ravan samoubistvu.

— Znači, pustićete me da sa stokom prođem kroz kanjon? — upitao je sumnjičavo.

— Naravno. Izaberi pravac koji hoćeš, i nestani. Znaš da držimo sve prolaze, ali tebe ćemo pustiti. Nemoj nam govoriti kuda ideš, jer nam je to potpuno svejedno. Ali, više se ne vraćaj ovamo! Mislim da sam bio sasvim jasan, zar ne?

Baster je ćutke klimnuo glavom. Bilo mu je jasno da Konor i njegovi ljudi ni po koju cenu neće odustati od onoga što su naumili. Oni su se za to pripremali nekoliko godina. Već su preuzeli tri manja ranča, »Srebrno zvono« im je bilo trn u oku. Sada, kad budu imali izvor, biće im lako da ucene Kupera, i kupe njegov ranč za cenu koju sami odrede.

Iz kuće su izašli i Trej i Džefer-son, tako da je sada četvorka bila na okupu. Posmatrali su svoga protivnika s nadmoćnim osmehom, znajući da su ovoga puta oni bolje sreće.

— Pristajem na tvoje uslove, Teri — rekao je Baster, sa uzdahom. — Samo, mislim da nisi bio baš mnogo darežljiv. Ne zaboravi da ću morati da se borim sa Kuperovim kaubojima koji čuvaju stado.

— Pa, to očekuje svakoga ko voli da »pozajmljuje« goveda nasmejavao se ovaj. — Mislio sam da si se s tim odavno pomirio. No, da se ne bismo svadali, udvostručiću sumu. Za onu dvojicu dobijaš dvadeset hiljada dolara.

— U redu, dogovorili smo se. Ja odmah krećem na posao.

Lagano se spuštao sumrak, a u pećini i oko nje još uvek je vladala tišina. Džoni je izvadio ono malo hrane što je imao u bisagama, zapalio vatru, i pripremio čaj. Probudio je Brjusa, i tutnuo mu u ruke topli napitak.

— Oh, ovo baš prija — nasmejavao se mladić.

— Naravno. Imaš laku groznicu, i čaj će ti dobro činiti. Kako se sada osećaš?

— Kako? Još uvek mogu da držim kolt i da pucam, a izgleda da je to sad najvažnije. A ti? Sigurno si sve vreme smišljao kako da se izvučemo odavde?

— Tačno. Ne bih želeo da ovde provedemo noć. Osim toga, ti jako hrčeš, a ja to ne mogu da podnesem.

Na Kenedijevom licu zaigrao je osmeh.

— Šta, ne dopada ti se moje hrkanje, Džoni? Sad si me razočarao. Moja mlada braća kažu da ja hrčem veoma melodično.

— Stvarno? — odvratio je maršal veselo. — E, baš bih voleo da ih upoznam. Ako su kao ti, siguran sam da bih stekao još dva dobra prijatelja. A sad dosta priče! Pošto ne želimo da provedemo ceo život u ovoj rupi, smislio sam plan kako da se izvučemo. Slušaj me dobro.

Pomoći ću ti da odeš do ulaza i da se dobro smestiš u zaklon. Siguran si da još uvek možeš da pucaš?

— Naravno — odvratio je Brjus Kenedi odlučno. — A šta zatim?

— Ti i Riks ćete ostati na ulazu, a ja ću izaći napolje, i pokušati da ih nadmudrim. Ima ih četvorica ili petorica, nisam siguran. Kada čuješ glas divlje mačke, pustićeš Riksa i početi da pucaš. Oni će otvoriti vatru, i tako mi otkriti gde se nalaze.

— Ali... to je đavolski smelo!

— Ništa drugo nam ne preostaje. Pristaješ li?

— Kako da ne. Učiniću sve što mogu. Samo, nećeš, valjda, izaći kroz prednji otvor? Siguran sam da ga oni drže na oku. Čim proviriš, pucaće.

— To znam. Dok si ti spavao, pretražio sam špilju, i pronašao priličnu pukotinu u zadnjem delu. Bleki će mi pomoći da se izvučem napolje. Ti ništa ne brini, samo se drži dogovora.

— U redu. Srećno, Džoni!

Ostalo je obavljeno ćutke. Maršal je pomogao Kenediju da se smesti iza kamena na ulazu, a on se, s Blekijem, izgubio u tami pećine. Kada je došao do mesta gde je bila pukotina, popeo se konju na leđa, i prstima se uhvatio za ivicu pukotine. Lagano se dizao, provukao glavu, a zatim i ostali deo tela. Ubrzo se našao napolju, i nastavio da puzi niz stenu.

Posle desetak minuta tišinu noći narušio je krik divlje mačke. Jedan, drugi, treći...

Brjus Kenedi je otvorio vatru. Naravno, banditi su uzvratili, i Džoni je, po vatri iz pušaka sas-

vim tačno mogao da utvrdi gde se oni nalaze. Ne oklevajući ni trenutka, krenuo je prema najbližem.

Začuo se Riksov urlik, a odmah zatim jauči napadnutog bandita. Maršal se nasmešio, znajući da je to njegov četvorožni prijatelj već u akciji.

— Prokleti pas! — vikao je neko. — Pazite, momci, ta beštija se muva okolo!

Pucnjava nije jenjavala. Džoni se našao iza leđa jednog od bandita, i udario ga drškom kolta. Bandit se bezglasno srušio na zemlju, a Džoni je nastavio dalje, puzeći.

Drugi bandit je stojao iza kamena, i pucao prema pećini. Čuvši šum, hitro se okrenuo. Džoni je povukao oroz, i bandit je pao.

Džoni je zatim ostao pritajen nekoliko trenutaka, osluškujući šta se događa. I dalje se pucalo, ali sada već nešto slabije.

— U pomoć, ljudi, u pomoć! — začuo se glas. — Pas će mi pregristi ruku! U pomoć, krvarim!

Maršal je potrčao, i za tili čas se našao u blizini čoveka koji je zapomagao. U suvom koritu potoka, Riks je divlje režao, ne puštajući banditovu ruku.

— Ne otimaj se, i budi miran! — doviknuo je Džoni banditu. — A ti ovamo, Rikse! Nazad!

Pas je pustio čoveka.

Džoni je prišao banditu, koji je drhtao celim telom. Bio je to Nevada Džim, Basterov zamenik.

U tom trenutku pojavio se i četvrti bandit.

— Čuo sam te kako zapomažeš, Džime — progundao je. — Jesi li savladao tog đavola?

Videvši da Nevada nije sam, potegao je oružje, ali je i ovog puta Džoni bio brži. Bandit je tiho kriknuo, i uhvatio se za ruku.

Borba je bila završena.

– Sve je gotovo, momci – rekao je Džoni mirno. – Pošto ti nisi ranjen – obratio se Nevada, – pomoći ćeš svojim prijateljima, i ostati pored njih. Ujutru će Baster sigurno poslati nekoga ovamo.

– Mogu li otići po doktora? – upitao je Nevada.

– Možeš. Ostavićemo ti i ko-
nja. Ali, samo po doktora.

– Naravno.

Džoni je klimnuo glavom, šapnuo nešto Riksu, i potrčao prema pećini. Bio je zabrinut za Kenedija.

Mladić je bio pri svesti.

– Hej, već sam mislio da nismo uspeli, Džoni. Moram priznati da si zaista vraški spre-
tan. A gde ti je pas? Da ga nisu ubili?

– Nisu. Riks je mudar. Ostao je da ih čuva.

– U tom slučaju, ne čekajmo više ni trenutak. Put pod noge, i pravo na ranč.

Teri Konor i Danijel Džeferson su sedeli u sobi, sa Ringom i Dejvom Kenedijem, dok su Tekster i Trej povelili sa sobom polovinu ljudi, i odjahali, da stražare na ulazu u Veliki klanac.

Braća su sedela za stolom vezanih ruku, i bacali ljutite poglede prema Konoru. Bilo im je krivo što su ih banditi uhvatili na prepad. Znali su zašto su ih banditi ostavili u životu. Konor

se spremio da preuzme njihov ranč, a da bi sve bilo po zakonu, bili su mu potrebni njihovi potpisi na ugovoru.

Izenada su tišinu prekinuli pucnji, i oba bandita su odmah istrčala na trem.

– Ko li to može biti? – progundao je Konor nervozno.

– Zaista... čudno – razmišljao je Džeferson. – Možda Baster i njegovi.

Sa brda je odjeknuo urlik sličan vučjem.

– Grom i pakao, pa to je onaj prokleti pas! – ciknuo je Konor.

– Sigurno mu ni gospodar nije daleko. Prokletstvo! One Basterove babe su ga pustile da pobegne! Sad treba raditi brzo i lukavo. Imamo u rukama oba Kenedija, i mislim da ćemo ga nadmudriti. Odmah u kuću!

Međutim, Džeferson se nije ni pomakao.

– Čekaj, kud si zapeo, Teri? – rekao je mirno. – Nemoj mi samo reći da se plašiš toga tipa. Šest naših ljudi je na straži, zar ne? Ako i prođe pored njih, nema nikakve šanse, bez obzira na tu prokletu beštiju koju vodi sa sobom. Mislim da bi bilo bolje da se malo smiriš.

Ušli su u kuću, ali Konor nikako nije uspevao da se smiri. Džefersona je čudila ta nervoza, pa se pitao da li je moguće da je njegov prijatelj kukavica.

Pucnji su prestali, ali je Riksovo zavijanje još uvek dopiralo iz daljine.

Riks i Dejv Kenedi su se kriomice osmehivali.

Džeferson je prislonio cev puške na prozorsku dasku i pozvao dvojicu koji su bili u dvorištu.

— Sklonite se u senku, i na-
dite neki zaklon, momci! — na-
redio im je. — Ako neko pokuša
da uđe u dvorište ili kuću, od-
mah pucajte!

— Nema problema — odvra-
tio je glas iz tame, a onda se sve
utišalo.

Džeferson je pogledao lampu
koja je gorela na stolu, uzeo je, i
izašao napolje. Kada je stigao
do sredine dvorišta, stavio je
lampu na zemlju, i brzo se vra-
tio u kuću. Ostavio je ulazna
vrata otvorena, i legao na pod
pored dovratka. Pozvao je Ko-
nora da mu se pridruži, i još jed-
nom je proverio pušku. Čekali
su nezvanog gosta.

Minuti su prolazili.

— Ako se mimoišao sa našim
ljudima i prošao kroz klanac,
uskoro treba da je ovde — pro-
šaputao je Džeferson.

Opet se začuo urlik psa, ali
ovoga puta iz blizine. Konor je
opsovao i nastavio da gleda u
lampu, koja je gorela nasred
dvorišta.

A onda se začuo pucanj, i
lampa se rasprsla. Plameni stub
se podigao uvis, a onda se uga-
sio.

Ponovo je odjeknuo pucanj,
ali je sada dolazio iz korala. Kur-
šumi su se zabadali u dovratka
ili prolazili kroz otvorena
ulazna vrata.

U sobi je nastala panika. Dejv
i Ring su srušili veliki sto, i legli
na pod, zaklonivši se iza debele
ploče stola od hrastovine. Dže-
ferson je skočio, da zatvori
vrata, ali je iznenada zastao,
čudno se iskrivivši. Uhvatio se
rukom za stomak, malo se zate-
turao, a onda se srušio na pod.

I Konor je skočio, van sebe od
besa. Upravio je pušku prema
braći Kenedi.

— Pre nego što me pogode, ja
ću vas srediti, prokletnici! —
povikao je. No, vinčesterka mu
je bila prazna, pa se mašio
kolta.

Ali, Dejv i Ring nisu čekali da
budu ubijeni kao zečevi u
zamci. Iako su im ruke bile ve-
zane, napregli su svu snagu, po-
digli sto, i bacili ga na Konora.
Ovaj je pokušao da se izmakne,
ali mu je jedan kraj stola ipak
zakačio rame, tako da su se
meci iz njegovog kolta, name-
njeni braći Kenedi, zabili u tava-
nicu. Psujući, Konor se dokotr-
ljao do vrata. Tog momenta se
na tremu pojavio Riks, i, divlje
režeći, zgrabio ga za nogu.

Uto su zapucala i ona dvojica
iz zaklona u dvorištu, jer su vi-
deli da im je gazda u nevolji. Je-
dan metak razderao je psu uho,
i on se, urliknuvši, bacio na Ko-
nora. Videvši šta se događa,
Džoni je, pucajući, potrčao
prema tremu.

— Pusti ga, Rikse! — naredio
je psu.

Pas je poslušao svog gospo-
dara.

Konor je drhtao. Pokušao je
da se podigne, ali ga je metak
namenjen Džoniju pogodio u
grudi, i to je bio njegov kraj.

Maršal i Riks su se našli u
sobi. Džoni je odahnuo kad je
video da su oba mladića živa i
zdrava.

Ring i Dejv su se podigli s
poda.

— Hvala vam od sveg srca,
mister — rekao je Dejv. — Zai-
sta ste nas spasli. Samo... ne vi-

dim ovde Brjusa. Nije ga, valjda, onaj nitkov Baster...

— Nije — prekinuo ga je Džoni. — I, molim vas, govorite mi ti, momci. Što se tiče vašeg brata, on je ovde, i odmah ćete ga videti. Samo da prvo vidim šta rade ona dvojica napolju.

Oba Konorova čoveka bili su ranjeni. Kada su videli da im je gazda poginuo, bacili su koltove. Džoni ih je vezao, smestio u štalu, i potrčao prema koralu. Iznenadio se kada je video da se Brjus, iako ranjen, sam uputio prema kući. Braća su mu potrčala u susret, ali on im je, sa osmehom, rekao:

— Ne pomažite mi, mangupi! Želim da bez ičije pomoći stignem do vrata.

Polako se penjao uz stepenice. Kada se našao na tremu, odahnuo je.

— Znači, sada nas je četvorica — zaključio je Ring zadovoljno.

— Pogrešio si momče — dobio je Džoni, namignuvši Brjusu. — Mislim da naš ima pet — rekao je, i pomilovao Riksa, koji mu se smestio pored nogu.

Svi su se nasmejali, a Ring je nastavio:

— Potpuno se slažem, i voleo bih da nas peti član brzo zavoli.

Rekavši to, prišao je Riksu, i pokušao da ga pomiluje. Pas se izmakao, i zarežao.

— Ehej, šta je sad?! — začudio se mladić.

— Ništa strašno. Ne poznaje te, pa je oprezan — objasnio je Džoni. — Za koji dan sve će biti u redu.

— Uskoro će nas biti i više — umešao se Dejav.

— Zaista? — obradovao se maršal. — Imate li prijatelja u dolini?

— Pa, znamo nekoliko dobrih i pouzdanih momaka koji bi za nas sve učinili. Sigurno su već čuli šta se dogodilo u gradu, i znaće da nam je potrebna pomoć.

— Voleo bih da je tako — odvratio je Džoni. — No, mislim da bi sada mogli da pogledamo šta je sa našim protivnicima.

Prišli su Konorovom telu, koje je nepomično ležalo na pragu. Maršal je čučnuo, i pažljivo pretražio banditove džepove. Uskoro je u ruci držao mali ključ, na kome je bio urezan broj jedan.

— Kao što vidite, ovo je ključ od nekog trezora ili kase.

— Trezora?! — zapanjio se Dejav.

— Samo trenutak, momče, sve ću vam objasniti — odvratio je Džoni, prišavši Džefersonu. U njegovim džepovima našao je drugi ključ, na kome je bio urezan broj četiri.

— Tako nešto sam i pretpostavljao — nastavio je maršal.

— Pošto ne veruju jedan drugome, napravili su bravu sa četiri ključa, pa su samo kada su svi bili zajedno mogli da otvore trezor u kome čuvaju novac. Kod Tekstera i Treja su ključevi sa brojevima tri i četiri. Kada njih uhvatim, moći ću da otvorim trezor, i vratim novac u banku.

Čuvši to, braća su se začudeno pogledala.

— U banku?! — upitao je Dejav. — Znači, ti goniš tu četvoricu zato što su opljačkali banku.

— Da. Ja sam maršal Džoni Brink, i...

— Oho, maršal! — prekinuo ga je Ring. — Zaista nam je drago što to čujemo. Tvoj dolazak u ovaj kraj pokrenuo je mnogo šta.

— Pa, moglo bi se tako reći. Tražio sam vlasnika šeširà koji je izgubljen u napadu na banku, i pri tom sam spasao vlasnika Ranča »K« od sigurne smrti. To je naljutilo mnoge, i stvari su počele da se događaju jedna za drugom. Mislim da nam predstoji još dosta posla.

— Da, u pravu si, maršale — složio se Dejv. — Slim Baster želi stoku sa Ranča »K«, i upravo je sa svojim ljudima otišao da »preuzme« stado. Ako im uspe da savladaju malobrojne Kuperove kauboje, biće u Velikom klancu već oko podne. Osim toga, Tekster i Trej su se pobrinuli da u svakom klancu bude postavljena straža. Naravno, Bastera će, sa stadom, pustiti, ali nas sigurno neće.

— Znači, oni rade zajedno?

— Tako je nekada bilo, no mislim da se situacija sada promenila. Baster im više nije potreban, pa su mu dali stado i napustili ga iz doline. Nema šta. Konor je na sve mislio.

— Tako, dakle — promrmljao je Džoni. — No, dosta priče, treba da se pozabavimo sa preživelima.

Posle pola časa vezanim banditima u štali bile su previjene rane, a nešto kasnije Konor i Džeferson su bili sahranjeni.

— Šta ćemo sada, maršale? — upitao je Ring nestrpljivo. — Odakle da krenemo?

Dejv je ćutao, misleći na Kuperove i na Elen, koja je možda u opasnosti. Želeo je da što pre ode tamo, i zaštititi voljenu devojku.

— Dobro je što smo sačuvali »Srebrno zvono«, i tako pomogli Ranču »K« — zaključio je glasno. — Ali, moramo nešto preduzeti, i pokušati da spasemo stado. Ring, bilo bi najbolje da ti ostaneš sa Brjusom i ranjenicima na ranču, jer...

— Ne, ne pristajem da čučim ovde kao neka kukavica! — prekinuo ga je brat. — Želim da se borim, i tačka!

Džoni ga je posmatrao nekoliko trenutaka.

— Slušaj, momče, — obratio mu se zatim — mislim da bi bilo bolje da ostaneš na ranču. — Ako misliš da je to u ovoj situaciji lak zadatak, jako se varaš. Ne zaboravi da treba da odbraniš ranč i izvor — ono što je najdragocenije i najvažnije.

— Ali, to isto može i Dejv. Posle može...

— Ne, to treba da budeš baš ti — prekinuo ga je Džoni. — Treba da osetiš odgovornost i težinu zadatka koji preuzimaš. Vidim da si »zapaljiv« momak, pa bi trebalo malo da se smiriš. Pokušaćemo da se zajednički suprotstavimo banditima, i u toj borbi svako treba da da svoj doprinos.

Mladić je progutao pljuvačku, i za trenutak oborio oči. Shvatio je da je Džoni u pravu, i da ga je potpuno »pročitao«.

— U redu — odvratio je. — Ostajem ovde.

— Dakle, i to smo rešili — rekao je Dejv. — Sada bi bilo najbolje da nešto pojedemo, i pri-

premimo se za put. Ring će se pobrinuti za konje i ostalo.

— Nije loš predlog — složio se maršal. — Osim toga, i mom Blekiju je potrebno malo odmora.

Pola časa kasnije sve je bilo spremno.

Baš kada su Džoni i Dejv uzjahali konje, u susret im je potrčao Ring, koji je stražario na kapiji.

— Hej, imamo goste! — vikao je iz sveg glasa. — Dolaze Puma Čarli, Dugački Sten i Džoša Prot! Zaista su brzi, zar ne?

Ponovo se vratio na kapiju, i mahnulo rukom jahačima, koji su se zaustavili nešto dalje.

— Ovamo, drugari, to sam ja, Ring! — pozvao ih je. — Hej, nećete me prevariti, prepredenjaci! Odmah sam vam poznao konje. Slobodno pridite, sve je u redu.

Džoni je pažljivo odmerio trojicu ljudi koji su ujahali u dvorište. Odmah je video da to nisu obični rančeri i kauboji, već iskusni borci, u koje se čovek može pouzdati.

Puma Čarli je bio visok, snažan čovek, crne kose i kosih, živih očiju. Imao je orlovski nos i ogromne šake, i bio obučen u iznošeno trapersko odelo. Oko vrata je nosio ogrlicu od grizljivih zuba i puminih ušiju. U celom kraju je bio poznat kao izvrstan lovac. Rančeri su ga voleli i cenili, jer je sa lakoćom ubijao zveri koje su napadale njihova stada.

Ugledavši Džonija, Čarli je lagano klimnuo glavom i kaziprstom dotakao obod starog »stetsona«.

— Znae da smo sa vama — rekao je kratko.

— Brzo ste stigli — odvratio je Dejv sa osmehom.

Za to vreme Džoni je posmatrao drugog jahača, čiji je izgled zaista izazivao pažnju. Morao je da prizna da još nikada nije imao prilike da se upozna sa takvim čovekom.

Dugački Sten je i u sedlu izgledao ogroman kao planina. Maršal se pitao kako konj uspeva da ga nosi. Imao je okruglo lice, široka ramena i dugačke ruke, pa je zaista podsećao na medveda. I on je bio lovac, i često jahao zajedno sa Čarlijem.

— A gde je Brjus? — upitao je zabrinuto. — Čuli smo da se zajedno sa nekim strancem suprotstavio Basteru i njegovima. Kažu da su uspeali da se izvuku iz grada, ali se ne zna...

— Nisu ga, valjda, uhvatili? — upao mu je u reč Džoša Prot, treći jahač, sušta suprotnost Dugačkom Stenu — malen i mršav, sa traperskom šubarom na glavi. Lovio je divlje konje, i zbog toga su ga braća Kenedi posebno cenila.

— Pa, moglo bi se tako reći — odgovorio mu je Dejv. — No, uspeali su da se izvuku, a Brjus je ranjen, i sad leži u krevetu.

— Dobro je kad je tako — dobacio je Puma Čarli. — Mislim da Basteru treba natrljati nos. Ko zapoveda?

— On — rekao je mladić i pokazao rukom prema maršalu. — Zove se Džoni Brink. Spasao je život i nama i Brjusu.

Sva trojica pridošlih su se predstavili Džoniju, i rukovali se s njim. Stranac im se svideo već na prvi pogled, a kada su čuli šta je učinio, prihvatili su ga kao starog druga.

Videvši nepoznate ljude oko svoga gospodara, Riks je zarežao.

— Hej, pa on se ljuti što mu se nismo predstavili — nasmejao se Puma Čarli. — Hm, moram priznati da je zaista pas i po. Taj bi i protiv pume imao prilično šansi.

*

Posle sat jahanja mala grupa je već prilično odmakla. Na jednoj krivini gotovo su se sudarili sa jahačem koji je jurio prema »Srebrnom zvonu«.

— Jesi li ti to, Redi? — povikao je Dejv, prepoznavši u mladiću kauboja sa Ranča »K«. — Kud... tako žuriš?

— Dejve, hvala bogu — odahnuo je mladić. — Pošao sam k vama, po pomoć. Baster i njegovi ljudi su nas napali, i oterali veliko stado. Pošto nas je bilo samo trojica, nismo mogli ništa da učinimo. Ipak, Hari je pošao za njima, a Soni je odjahao da prikupi ostale. Ja sam...

— Kuda su krenuli sa standom? — umešao se Džoni.

— Prema Istočnom kanjonu. Sigurno su već tamo.

— Onda, šta čekamo? Idemo što pre tamo!

*

Alen Klint je sve brižljivo isplanirao. Znao je kakvi su Kono-
rovi planovi, i kakvu ulogu ima Slim Baster. Najnoviji događaji u gradu i okolini pružili su mu priliku koju je davno čekao. Sada ju je samo trebalo pametno iskoristiti.

Znao je da će borba biti žestoka, i zato se pobrinuo da ima

pod komandom grupu odvažnih ljudi, koji se nisu plašili ničega. Pošto je njegov ranč bio prilično zabačen, niko nije ni slutio šta on sprema.

*

Bila je ponoć. Na Ranču »K« gorelo je samo jedno svetlo. Elen i njena majka dežurale su kod ranjenika, čije se stanje lagano pogoršavalo. Povremeno je buncao, dok mu se telo treslo u groznici.

Iznenada su tišinu noći preseklila dva pucnja, a nekoliko trenutaka kasnije napolju se začulo zveckanje mamuza. Meri Kuper je skinula pušku sa zida, ali već je bilo kasno. Vrata su se otvorila, i soba se za tili čas napunila ljudima. Jedan joj je oduzeo pušku, dok su se ostali oprezno osvrтали po sobi. Elen ih je ćutke posmatrala, stojeći pored očevoг kreveta.

— Šta treba da znači ovaj prepad? — upitala je Meri Kuper oštro.

— Sačekajte malo — odvratio je mršavko' u crnom odelu. — Uskoro ćete sve saznati. Samo budite mirni, i ne pravite nam teškoća.

Nekoliko trenutaka kasnije četiri čoveka su uvukla u sobu dvojicu rančerovih sinova. Roni-
jevo čelo je krvvarilo, i bio je skoro bez svesti. Tom se još uvek otimao, ali uzalud.

— Smirite ga jednim udarcem — dobacio je neko. — Otima se kao petao.

Meri Kuper je prišla Roniju. Osim posekotine na glavi, mladić nije imao drugih povreda.

— Šta hoćete od nas, banditi? — upitala je.

– Ako ste došli po novac, grdno ste pogrešili – dodala je Elen.

– Nismo došli po novac – odvratio je mršavi koji je naređivao. – Interesuje nas porodica Kuper.

– Šta to treba da znači?

Glas Meri Kuper bio je hladan i opor.

– Hulje! – povikao je Tom ljutito. – Sa koltovima nasrćete na poštene...

Pre nego što je uspeo da završi rečenicu, jedan od bandita ga je udario pesnicom u bradu. Pošto su mu ruke bile vezane, nije mogao da se suprotstavi. Elen je, sa strahom u očima, pogledala majku, koja je nemoćno kršila ruke.

– Imate deset minuta vremena da spakujete najpotrebnije i spremite se za polazak. Vodimo vas sa sobom.

– A šta će biti sa mojim mužem? – zaprepastila se Meri Kuper. – On je teško ranjen, i...

– Uzećemo kola, i smestiti ga pozadi. Valjda će izdržati.

– Pa, to je ubistvo, prokletnici!

– Pobrinućemo se da ostane živ. Ne zaboravite, samo deset minuta!

Blizilo se podne. Džek Kuper je došao k svesti, ali nije mogao da shvati gde se nalazi. Četvorica ljudi upravo su ga pažljivo unosili u veliku drvenu kuću, koju je okruživalo nekoliko pomoćnih zgrada. Bio je to ranč Alena Klinta, u malenoj kotlini, van puteva i pašnjaka. Oko dvorišta, ograđenog grubim bal-

vanima, bilo je malo divljeg pašnjaka, i to je bilo sve. Iza kuće, koja se nalazila u podnožju planine, prostirala se gusta šuma. Klintu, je to bilo malo, pa je, po svaku cenu, želeo da se proširi.

Sad je stajao na tremu kuće. Opomenuo je ljude da budu pažljivi sa rančerom, a ugledavši Elen Kuper i njenu majku, galantno je skinuo šešir.

– Šta ovo treba da znači, mister Klinte? – upitala je Meri Kuper ljutito. – Kako se usuđujete?

– Samo bez uzbuđenja, gospodo. Znae da sam vaš prijatelj, i da vam želim sve najbolje. Molim vas da mi verujete, jer ovo činim za vašu sigurnost. U dolini je pravi rat, i svi rančevi su na udaru. Uskoro bi ste bili napadnuti, i, najverovatnije, ubijeni. Zato sam rešio da vas sklonim ovamo, dok ne prođe ono najgore.

Nekoliko trenutaka obe žene su ćutale, razmišljajući o onome što su čule. Meri Kuper je videla kako Klintovi ljudi uvode Toma i Ronija u sporednu zgradu.

– A ovaj? – upitala je pokazujući revolveraša koji je stajao desetak koraka iza njih. – Da li i on treba da nas brani?

Alen Klint se odjednom namrštio.

– Bilo bi bolje da podemo unutra. Treba da razgovaramo.

Ćutke su ušli unutra. Elen je prebledela, osetivši na sebi prodoran Clintov pogled.

– Dakle? – bila je nestrpljiva Meri Kuper. – Mi čekamo. Međutim, Alen Klint se nije žurio. Pošto se udobno smestio u stolicu pored kamina, zapalio

je cigaru i sa zadovoljstvom otpuhnuo nekoliko dimova.

— Pre svega, želim da vam kažem da sam čvrsto rešio da dobijem ovu igru — započeo je oprezno. — Hoću da postanem gospodar celoga kraja, i u tome me niko neće sprečiti. Kao što vidite, gospodo Kuper, sa mnom nema šale. Vaš muž je teško ranjen, i najverovatnije je da će podleći povredama. A ko će se onda boriti za Ranč »K«? Ko će voditi kauboje, organizovati otpor? Bez mene biste ga izgubili, zar to ne shvatate? U krajnjem slučaju, morali biste da ga prodate za smešno male pare. I Basterova banda se umešala u sve to. Njegovi ljudi su noćas oterali vaše stado, pošto vaši kauboji nisu mogli da ih spreče. Zbog toga mislim da je bolje da se sporazumemo.

— A kakav to sporazum treba da bude? — upitala je Meri Kuper.

Elen je čvrsto stegla majčinu ruku, instiktivno osetivši da je Klintov predlog u vezi sa njom.

Pokazalo se da je bila u pravu.

— Neka Elen dobije ranč — odvratio je debeljko. — Poklonite joj ga.

— A onda?

— Elen će postati moja žena. Za Toma i Ronija ne brinite. Daću im dovoljno novca, jer sam ja bogat čovek. Želim da vladam celim krajem, i zbog toga hoću vaš ranč. Novac uopšte nije u pitanju.

— Ti, huljo! — zaprepastila se Meri Kuper.

Elen je čvršće stegnula majčinu ruku.

— Zašto se ljutite, gospodo Kuper? Pa ja sam vam otvoreno izneo svoje namere. Kao i vaši sinovi, i vi biste bili obezbeđeni za ceo život.

— Ti, izgleda, ne shvataš šta govoriš, čoveče! Pohlepa te je sasvim zaslepila. Tvoj predlog je najobičnija ucena. Ne zaboravi da je prošlo vreme pirata i otimača. Elen je slobodna devojka, i izabraće za muža onoga koga bude želela. Radije ćemo ostati bez čega nego...

Alen Klint je naglo ustao sa stolice i bacio cigaru na pod.

— Ha, još ćete me na kolennima moliti da vam pomognem! — povikao je ljutito. — Samo malo sačekajte! Svi će se uskoro uveriti u moju snagu!

Veliko stado sa Ranča »K« nalazilo se otprilike tri milje ispred ulaska u kanjon. Počelo je da sviće.

Slim Baster je zaustavio svoje ljude.

— Hej, odmorite se malo, momci! Udaljiću se za kratko, a kada se vratim, poteraćemo stado kroz kanjon.

Rekavši to, skrenuo je u šumu, i podbo konja. Pošao je prečicom, želeći da stigne dvojicu jahača koji su se uputili prema zapadu. Naravno, oni njega nisu videli, pa su i dalje jahali istim tempom.

Baster se držao šipražja, i sve više im se približavao. Kada je pre dvadesetak minuta prepoznao Tekstera i Treja, odmah je naslutio u čemu je stvar, i odlučio je da ih prati. Pošto je ocenio da im se dovoljno približio, rešio je da stupi u akciju.

– Stoj! – povikao je iz sveg glasa. – Ruke uvis, i ne mičite se!

Teksterova ruka krenula je ka opasaču, ali je Baster bio brži. Hitac iz njegovog kolta prozviždao je kroz jahačev šešir. Konji su se uplašeno propeli, a Trej i Tekster su opsovali.

– Sidite sa konja, i držite ruke iznad glave – ponovio je Baster još odlučnije.

Obojica su poslušala.

– A sad otkopčavaj opasače! I, bez ikakvih trikova!

Pošto su uradili kako im je naredio, Trej i Tekster su ćutke stajali, čekajući šta će se desiti.

Baster im je prišao, uzeo opasače sa zemlje, i bacio ih u žbunje.

– Sad možete da se okrenete, momci.

– Hej, pa to si ti, Basteru! – povikao je Tekster iznenađeno.

– Kakva je to glupa šala? – dobacio je Trej. Šta izводиš?

– Nije u pitanju nikakva šala, momci. Hoću da porazgovaramo na drugačiji način. Zar mislite da ne znam da ste na ulazu u kanjon postavili svoje ljude? Ali, Slima Bastera nećete tek tako prevariti. U ovoj dolini će se za mene još čuti! A sad na konje, brzo! I ne zaboravite da sam vam za ledima!

Pola časa kasnije stigli su do stada, i Baster je dao naređenje za pokret. Kada su došli do ulaza u kanjon, ponovo su se zaustavili.

– Šta je ovo, šefe? – upitao je Stenli Karper Bastera. – Izgleda da smo promenili plan.

– U pravu si, Karperu. Dodi za trenutak ovamo, a ostali neka pripaze da nam ptičice ne

pobegnu – odgovorio mu je Baster.

Posle kratkog dogovora, Stenli je klimnuo glavom, i ćutke odjahao ispred ostalih. Pogledao je visoke strme stene koje su natkriljivale ulaz u kanjon, i povikao iz sveg glasa:

– Hej, vi, gore! Znamo da ste tamo, nije potrebno da se sakrivajte! Izlazite, i pokažite se! Nadam se da vidite koga smo zarobili!

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda se začuo glas:

– Vidimo da ste nam uhvatili šefove. Ali, ne izlazimo iz zaklona sve dok od njih ne dobijemo uputstva kako da postupimo. Neka Tekster dođe do ulaza i kaže šta da radimo.

Baster je oštro pogledao i odmerio Treja i Tekstera.

– U redu, reći ću im da izađu – odvratio je Tekster, znajući da nema drugog izbora.

– A šta ćeš posle sa nama, Basteru? – upitao je Trej zabrinuto.

Poslaću vas tamo gde i pripadate: u pakao.

– Tako, dakle. U tom slučaju, nećeš nikada dobiti onih dvadeset hiljada dolara.

– O tome ćemo kasnije. Sad vam dajem deset sekundi.

– U redu, u redu. Rekao sam da ću ih pozvati.

Pošto je izjahao nešto ispred ostalih, Tekster je pozvao svoje ljude da izađu iz zaklona:

– Hej, momci! Odmah sidite dole! Straže više nisu potrebne!

Iza velikih gromada na vrhu pojavile su se dve prilike, sa rukama podignutim uvis.

– Evo nas, šefe. Silazimo – rekao je jedan od njih.

Basterovi ljudi gledali su ih kako se oprezno spuštaju niz strmu kamenu padinu. Onda je Stenli Karper podigao ruku.

Odjeknula su dva hica, i ljudi su pali na zemlju.

Videvši da su obojica mrtvi, Tekster je ošinuo bandita pogledom punim mržnje.

— Ti... lažljiva huljo! — procedio je besno.

Međutim, Slim Baster nije obraćao pažnju na njegove reči. Pozvao je Karpera, i dao mu potrebna uputstva:

— Znači, dogovorili smo se, Stenli. Prolaz je sada slobodan, i vi ćete sa stadom produžiti dalje. Kad obavite posao, vraćate se ovamo. Eh, još će se mnogo toga dogoditi u dolini!

Posle nekoliko minuta ljudi i stoka prošli su kroz uzani prolaz između stena.

Baster je pogledao svoje zarobljenike, i naredio im da sjašu. I on je učinio isto. Zatim je lagano izvukao kolt, i dva puta povukao oroz. Konji pod Trejnom i Teksterom su se srušili na zemlju.

— Prokleta, ništavna beštijo!

— promrmljao je Tekster.

— Ne čini to, Basteru — dodao je Trej dršćući. — Nismo...

— Hoću da znam odakle vam novac, i koliko ga imate.

— Pa, možeš ga imati, samo ako nas pustiš — nastavio je Trej uplašeno. — To je...

— Drži jezik za zubima, Trej! — prekinuo ga je Tekster ljutito.

Ali, već je bilo kasno. Baster se nadmoćno našmejao i, uhvatio ključić koji mu je bacio Trej. Videvši da je sve izgubljeno, Tekster je jurnuo prema Basteru da mu izbije kolt. No, ovaj se

spretno izmakao, i povukao oroz. Teksterovo lice se zgrčilo od bola dok je pokušavao još nešto da kaže. Sve je bilo svršeno. Znajući da ga čeka ista sudbina, Trej je molećivo podigao ruke, ali ga Baster nije ni pogledao. Začuo se još jedan pucanj, a onda je zavládala tišina.

Obračun okorelih i hladnokrvnih bandita bio je završen.

Slim Baster je shvatio da i Tekster ima ključ, i odmah ga je pretražio. Zadovoljno se osmehnuo kad je ugledao metalni ključić na lanču oko Teksterovog vrata. Pažljivo ga je skinuo, i stavio sebi u džep.

— Sada mi je najvažnije da pronađem Konora i Džefersona — zaključio je sa osmehom.

*

Džoni je, sa ostalima, pažljivo išao tragom stada. Kada su stigli do ulaza u kanjon, našli su Treja i Tekstera, koji su ležali u prašini. Maršal je sjahao i pritrčao Treju, jer mu se učinilo da ovaj još uvek daje znake života. I, bio je u pravu. Bandit je bio na izdisaju, ali je uspeo da, u nekoliko iskidanih rečenica, ispriča šta se dogodilo...

*

Posle tri časa jahanja, Slim Baster je stigao do mesta gde je verovao da njegovi ljudi još uvek drže zarobljenike u pećini. Međutim, našao je samo ranjenike, koji su ga obavestili o svemu što se odigralo u njegovom odsustvu.

— Nespretnjakovići! — besneo je, mlatarajući rukama. —

Dozvolili ste da vas namagarče! A Nevada bolje da je krenuo za njima, nego što je otišao po doktora!

Za trenutak je izvukao kolt, i izgledalo je da će, u besu, pobiti sopstvene ljude. Ipak, uzdržao se, opsovao, i odjahao dalje.

Spuštala se noć kada je stigao blizu »Srebrnog zvona«. I on i konj bili su na kraju snage. Rešio je da se odmori pre nego što poseti ranč i »pobrine« se za ključeve koji su se nalazili kod Konora i Džefersona.

Ring Kenedi je bio na dvorištu do kasno uveče. Kada je, napokon, ušao u kuću, Brjus se baš probudio.

— Kako je, ranjeniče?

— Mnogo bolje, Ring. Izgleda da više nemam groznicu, i strahovito sam gladan.

— Za to sam se već pobrinuo. Za desetak minuta dobićeš svez odrezak.

Veselo pevajući, Ring je otišao u kuhinju, pripremio večeru, i odneo je Brjusu. Bio je više nego zadovoljan, videvši kako Brjus jede sa uživanjem. Bio je to dobar znak da će se najstariji Kenedi uskoro oporaviti.

Ring je zatim pokupio sude, odneo ga u kuhinju, i odložio na sto. Kada je hteo da se okrene, osetio je cev kolta na leđima. Zastao je, nastojeći da sačuva prisebnost. Setio se Džonijevih reči o odgovornosti i zrelosti, i shvatio da ne treba činiti ništa nepromišljeno. Lagano je podigao ruke, i čekao.

— To je pametno od tebe — začuo je iza leđa glas, i odmah prepoznao Slima Bastera.

— Šta ćeš ti ovde, Basteru?
— Gde su Konor i Džeferson?
— Mrtvi su.
— Šta?! Pa, ko ih je?..
— Džoni Brink, Brjus, Dejv i ja.

— Ali, Brjus je ranjen.
— Ne onako kako ste vi mislili.

— I gde su oni sada?
— Otišli su za stadom.
— A ko je još u kući?
— Jedan ranjenik — slagao je Ring. — Prilično mu je loše, i...
— A u sporednim zgradama?
— pitao je Baster dalje.

— Dvojica lakše ranjenih Džefersonovih ljudi. Samo, oni ne mogu ništa da urade. Vezani su, i, po svojoj prilici, neće se ni maći.

— Sigurno tu nije niko od vaših?

— Ne.

— Ni Brjus, ni onaj plavokosi stranac?

— Kažem ti da nisi. Uostalom, i sam vidiš da psa nema u blizini.

— Hm, pa da ti verujem. A reci mi, da li ste možda pretražili Džefersona i Konora?

— Naravno.

— I šta ste našli?

— Ništa naročito.

— Nikakve ključeve?

— O, da. Ali, njih je uzeo Džoni Brink.

— U redu. A sad ćemo, ipak, procunjati po kući. Ako si me slagao, ili ako pokušaš neki trik...

— Nije potrebno da govoriš, Basteru.

— Onda, napred!

Kuhinja se nalazila u oniskoj sporednoj zgradi, tako da su Ring i Baster prvo izašli na

dvorište, i onda se uputili prema kući. Noć je bila prilično tamna, a svuda oko vladala je tišina. Ring je išao polako, osećajući cev kolta na leđima. Trudio se da ostane hladnokrvan, i čekao šansu.

Popeli su se na trem, i ušli u dnevnu sobu. Unutra je bilo mračno, ali Ring je znao gde stoji nameštaj. Za trenutak je zastao, i rukama čvrsto uhvatio naslon stolice koja se nalazila pred njim.

– Zašto ovde ne gori lampa?
– ljutio se Baster.

– Preneo sam je u spavaću sobu – odvratio je Ring i pokazao rukom prema vratima ispod kojih se nazirala tanka pruga svetlosti.

– Onda podimo tamo.

Ring je koraknuo, a onda munjevito zgrabio stolicu, bacio je na Bastera, i bacio se na pod. Stolica je pogodila Bastera u ruku. Jačina udarca naterala ga je da se nasloni na zid. Povukao je oroz, i ljutito opsovao. Kuršum se zabio u tavanicu, a onda je zavladala tišina.

Ring je otpuzao do ugla sobe u kome se nalazila polica sa oružjem. Napipao je policu, uzeo vinčesterku, i proverio da li je puna. Začulo se jedno »klik«, i odmah se oglasio Basterov kolt. Jedan kuršum prozviždao je Ringu iznad glave, a drugi se zabio u policu desno od njega.

Vrata spavaće sobe su se na jednom otvorila, i svetlost je ispunila prostoriju.

Brjus Kenedi je ustao iz kreveta, i, držeći kolt u rukama, pošao da vidi šta se događa. Ugleđao je Bastera tačno naspram

sebe, i odmah opalio. No, kuršum nije pogodio cilj.

Bandit je skočio kroz otvoreni prozor, i našao se na dvorištu.

Ring je odmah pojurio napole. No, čim se našao na tremu, morao je da zastane, jer su kuršumi zazviždali oko njega.

– Prokletstvo – procedio je ljutito.

Vratio se u kuću, i počeo da puca kroz prozor.

– Hej, Ring, jesi li dobro? – upitao ga je stariji brat.

– Sve je u redu, samo sam ljut što nam je pobegao.

– I ja. Kad samo pomislim da se nalazio spram mene... Ali, nije još pobegao. Da pođemo za njim?

– Ne, ti ostaješ ovde, Brjuse. Ja se brže krećem, i trudiću se da ga stignem. A da li ti uopšte možeš da se držiš na nogama?

– Bez brige, momče. Zauzeću mesto kod prozora, i štitiću te ako bude potrebno. Toliko mogu izdržati.

Odmah zatim Ring se odšunjao kroz mrak, a Brjus je stao kraj prozora.

Neizvesnost nije trajala dugo. Uskoro se začuo topot kopita; jedan jahač je žurno napustio ranč.

Mladi Ring Kenedi je odmahnuo rukom, i uputio se nazad prema kući.

Bilo je već jutro kada je Slim Baster stigao do ulaska u kanjon. Tamo gde su juče ležali mrtvi, sada su bile četiri sveže humke.

— Znači, ipak su ih sahranili
— progundao je, i pažljivo razgledao tragove.

Iznenadio se kada je video da Džoni Brink i Dejv Kenedi nisu sami, i sa dvostrukim oprezom je pojahao dalje.

Desetak minuta kasnije začuo se topot kopita, i bandit se odmah mašio kolta. No, kada je u jahaču prepoznao svoga čoveka, odahnuo je. Bio je to Džek Druri, koji je, pored Nevade Džima, bio najbolji Basterov čovek.

— Hej, Džek, to sam ja! Otкуда ti ovde? Juriš kao da te goni sam đavo!

— A, to si ti, gazda!

— Da, ja sam. Vidim da si ranjen. Šta se dogodilo?

— Bolje ti je da ne pitaš! Prokleti stranac i njegov đavolski pas, prokleti Kenedijevi i njihovi prijatelji!

— Smiri se, momče, i ispričaj mi šta se desilo — umirivao ga je Baster.

— Da se smirim! To mi kažeš sad, kada sam za dlaku izbegao smrt! — besneo je Druri. — Bilo bi bolje da si dao neki savet Nevadi i ostalima. Da su oni dobro obavili posao, sve se ovo ne bi ni desilo.

— U redu, o tome ćemo kasnije. Sad mi ispričaj šta je bilo.

— Dobro, reći ću ti, mada nema baš mnogo da se priča. Dakle, ovako. Bilo je veće kada smo prošli kroz kanjon, i stigli u Zelenu kotlinu. Naravno, svi ljudi su bili raspoređeni oko stada, i tako smo napredovali. Ja sam jahao na krilu, sa leve strane. A onda je počela pucnjava. Sačekali su nas u zasedi, i napali kao gladni yuci. Na-

stala je gužva... Ta, šta da ti pričam. Uzvratili smo vatrom, ali, raštrkani, nismo mogli da učinimo nešto više.

— Pa, koliko ih je bilo? Nisu, valjda, samo ona dvojica?...

— Polako, reći ću ti. Sve sam ih video. Prvo, onaj plavokosi sa psom, pa Dejv Kenedi, Puma Carli, Dugački Sten, Džoša Prot, i trojica kauboja sa Ranča »K«. Sto mu gromova, bila je to najjača momčad protiv koje sam se ikada borio! Zbunjeni, naši momci nisu imali šanse. Nekoliko njih sam video kako su pali, a za ostale ne znam. U svakom slučaju, potpuno smo uništeni. Ja sam se izvukao igrom slučaja. Ako me pitaš šta ću raditi, evo odgovora: odjahaću u grad i tražiti da mi doktor previje ruku. Zatim ću uzeti svežeg konja, spakovati stvari, i zauvek otići iz ovog kraja.

— Gluposti, to su samo nervi, Džek! — odvratio je Baster, trudeći se da mu glas zvuči hladnokrvno. — Malo si se uzbudio, i to je sve.

— Ja znam samo da ću uraditi što sam naumio, i da me niko neće sprečiti u tome.

— A ja znam jednu kasu u kojoj leži mnogo novca.

— Do đavola s njom!

— Ima bar sto hiljada.

— Do takvih para se ne dolazi lako...

— Slušaj, Džek. Kasa se otvara sa četiri ključa. Dva već imam.

— A gde ćeš naći ostala dva?

— Ima ih plavokosi stranac.

— Zainteresovan sam, ali s tim deminom neću više da imam posla.

– Ništa ne brini, oni će se sada pokoškati s Klantom, a kad se njihov obračun završi, nastupamo mi, i uzimamo ključeve. A, zamisli, tada ćemo imati stotinu hiljada, i...

– Čini mi se da neko dolazi – dobacio je Druri.

Baster se mahinalno okrenuo, još uvek sanjareći o novcu. Ali, jahači koji su se pojavili iza okuke vratili su ga u stvarnost. Za trenutak mu se učinilo kao da vidi duhove.

Lagano jašući, banditima su se približavali Džoni Brink i Dejv Kenedi. Desetak koraka ispred konja veselo je trčkarao Riks.

Baster i Druri su se trgli kao opareni, okrenuli konje i, obuzeti paničnim strahom, dali se u bekstvo.

Džoni i Dejv su prepustili stado ostalima, i odmah po završetku borbe krenuli natrag. Kada je svanulo, otkrili su na putu tragove krvi, a nešto kasnije ugledali su i jahača, daleko ispred sebe. Znali su da je to jedan od bandita, koji je uspeo da pobegne, pa su poterali konje malo brže. I, kada su već mislili da je uspeo da im umakne, spazili su ga u neposrednoj blizini. Mirno je sedeo u sedlu, i, držeći se za ruku, žučno se raspravljao sa Basterom.

Kada su ih ugledali, banditi su ih nekoliko sekundi zapanjeno posmatrali, a onda su poterali konje u galop.

Ne obazirući se više na Druriju, Baster je gonio konja kao pomahnitao. Naravno, ranjeni Druri nije mogao da ga prati.

Mrmrljao je strašne psovke, proklinjući trenutak kada se postavio da priča sa Basterom.

Pošto je njegov konj bio odorniji, Maršal se za nekoliko minuta približio Druriju na svega pedesetak koraka. Videvši da će biti uhvaćen, bandit je potegao kolt i zapucao. No, pošto je pucao iz okreta bio je neprecizan, pa nijedan kuršum nije pogodio cilj. Maršal je pažljivo nanišanio, i opali. Druri se zaljuljao u sedlu, ispustio kolt, i, posle nekoliko metara, pao. Konj mu je odjurio dalje.

Maršal je sačekao Dejva, i pokazao rukom prema ubijenome.

– Sa njim je svršeno. No, jedan nam je ipak umakao.

– Pa, da podemo za njim, Džoni?

– Nema svrhe. Konji su nam umorni, a ta hulja je već odmakao. Sad se kajem što sam ostavio Blekija.

– Ništa se ne sekiraj. Pošto je Ranč »K« blizu, svratićemo tamo da promenimo konje i vidimo šta se dešava.

– U pravu si, mislim da je tako najbolje – složio se maršal.

Bilo je već podne kada su Džoni i Dejv ugledali pred sobom Ranč »K«. Maršal je bio malo zabrinut, znajući da su sa ranjenikom ostale samo Meri i Elen Kuper, i da su ceo ranč čuvala samo dva neiskusna mladića.

– Stari će biti više nego zadovoljan kad čuje da smo vratili stado – trgao ga je iz razmišljanja Dejvov glas.

– Naravno da hoće – odvratio je Džoni, i požurio kroz kapiju.

Svuda je vladala čudna tišina.

– Hej, šta je to?! – začudio se Dejv. – Ima li koga? Eheeeej!

Odgovora nije bilo.

Brzo su sjahali, i pošli prema kući.

Jedna prilika je provirila iza ugla, i požurila im u susret.

– Oh, to ste vi, mister Dejv. – odahnuo je stari Sem, kuvar i dugogodišnji prijatelj porodice Kuper. – Već sam mislio da su se oni prokletnici vratili. Oh, zaista je dobro što ste...

– Koji prokletnici, Seme? – prekinuo ga je Dejv nestrpljivo. – Šta se ovde događa? Gde su Roni i Tom? Šta je sa starim?

– Oh, dogodilo se mnogo šta. Pretprošle noći došli su banditi, i sve ih odveli sa sobom.

– Do đavola! A zašto niste zvali pomoć?

– Pa, sve se desilo vrlo brzo. Upali su, i odveli ih za desetak minuta. Koga smo mogli da pozovemo? Čuli smo pucnje sa Južnih pašnjaka, i znali da ni tamo nisu čista posla. Mislili smo da su svi kauboji nastradali. Bili smo preplašeni, i nismo znali šta da preduzmemo. Samo je konjušar Bobi bio sa mnom. Tom i Roni su bili u kući. Šta smo mogli da učinimo?

– Da, da – promrmljao je Dejv, i požurio za Džonijem u kuću.

Unutra je sve bilo u neredu.

– I ranjenika su odneli – rekao je Džoni. – Zašto im je bio potreban teško ranjeni čovek?

– Meni tu mnogo šta nije jasno – odgovorio je Dejv. – Basterova banda bila je kod

stada, Konor i njegovi su pobiljeni. Ko je, do đavola, mogao to da učini? Sem kaže da ih je bilo desetak, i da ih je predvodio neki crnokosi dugajlija. Ko bi to mogao da bude? Pitam se, da li je Baster imao još jednu bandu, ili je, pak, Konor pozvao nekoga u pomoć. Zaista čudno!

Džoni je razmišljao.

– To je neko treći, sasvim sigurno – rekao je poluglasno. – Neko ko ne trpi ni Konora ni Bastera, i čeka da se njih dvojica međusobno unište.

– Sasvim logično – složio se Dejv. – Ali, ko je taj treći?

– Hm, to još ne znam. U gradu sam čuo da Alen Klint ima ranč negde u okolini...

– Da, u jednoj zabačenoj kotlini, u koju je nemoguće ući neopažen. Kažu da sa obe strane uskog prolaza uvek neko stražari, jer se Klint boji kradljivaca. Ja taj ranč nisam video. Ne znam da li je, osim njegovih ljudi, iko zalazio tamo. Ranč je negde na zapadu, u samom podnožju planinskog masiva. Ali, šta ćemo s njim?

– Možda nisam u pravu, ali predosećanje me nikada ne vara – odvratio je maršal zamišljeno. – Imam utisak da je on tu umešao prste. Kada sam stigao u grad, njega sam prvog upoznao. Pitao me je hoću li da radim za njega, jer mu je potreban revolveraš. Napomenuo je da ima mali ranč, ali da će ga jednog dana proširiti.

Rekavši to, Džoni je izašao napolje, a Dejv je krenuo za njim. Čutke su otišli do korala, izabrali konje, ali kad je mladić želeo da se popne u sedlo, mar-

šal ga je zaustavio pokretom ruke.

— Stani, drugar! Mislim da je bolje da ti ne ideš. Želio bih da podem sam, sa Riksom.

Mladi Kenedi je za trenutak zastao, a onda je odmahnuo rukom:

— To ne dolazi u obzir, Džoni! Moja dužnost je da podem, i da učinim sve što mogu. Osim toga, Klint je hulja, i ja želim da mu se osvetim. Elen mi se još ranije žalila da joj on i Konor dosađuju, a ja sam njen verenik, i moram...

— Čekaj da ti objasnim — prekinuo ga je maršal. — Riks je već nanjušio trag, i pratiće ga do kraja. Ali, on sluša samo mene, i neko treći bi tu samo smetao — Osim toga, mi samo pretpostavljamo da su oni na Klintovom ranču. Šta ako debeljko uopšte nije umešan? Možda trag vodi na drugu stranu. Bilo bi pametnije da ti prvo skupiš sve raspoložive ljude, pa da krenete za mnom, po tragu koji će biti dovoljno vidljiv. Ako stignem bandu, poslaću Riksa natrag, i prikačiti mu poruku oko vrata. Onda ću vas sačekati, pa ćemo svi zajedno u akciju.

Dejv je razmišljao nekoliko minuta, a onda je shvatio da je Džoni u pravu. Pomoć im je zaista bila potrebna...

— U redu, Džoni — složio se. — Prikupiću ljude što brže mogu.

Džoni je klimnuo glavom, i odjahao prema kapiji.

Cim je izašao iz dvorišta, ugledao je tragove točkova, i pokazao ih svom četvoronožnom prijatelju.

— Prati ih, Rikse!

Pošto je od kuvara čuo da je ranjeni rančer odnesen na kolima, shvatio je da neće biti teško slediti trag. Ali, znao je da, ipak, treba da bude oprezan.

Pažljivo je pratio trag, stalno idući prema zapadu. Nešto posle ponoći, zaustavio se, da predahnu i on i konj i pas, jer ih je čekalo još mnogo napora. Sa prvim zracima sunca nastavio je dalje.

Ubrzo je prošao kroz mali kanjon, i obreo se u šumovitoj kotlini, koju je presecao potok. Prema severu, u podnožju planinskog lanca, bio je mali ranč.

Maršal je odmah shvatio da je u velikoj opasnosti. Njegova predviđanja su se potvrdila. Kuperove je odveo Alen Klint, a ovo je bio njegov ranč. Sigurno su ga već opazili. Pustili su ga da prođe, i sad je, po svojoj prilici, u klopci. Lagano se okrenuo. Pošto nije primetio ništa sumnjivo, oprezno je nastavio dalje.

Pogled mu se zaustavio na maloj terasi, obrasloj žbunjem, koja je bila kao neka vrsta stepenice između tla i stena koje su stremile u visinu. Rešio je da se popne tamo, i, zaklonjen, dvogledom osmotri ranč i okolinu.

Pažljivo se popeo na terasu, našao dobar zaklon, i izvukao dvogled. Ranč je bio udaljen svega pola milja, tako da je sve moglo jasno da se vidi.

Nasred dvorišta stajala su dva kauboja i razgovarali sa nekim visokim, mršavim čovekom, odevenim u kožno odelo.

– Oho, debeljko se pobrinuo da dovede pravog revolveraša – promrmlija je Džoni, prepoznavši u dugajliji revolveraša Džefa Gija, ili, kako su ga drugačije zvali, »Montana Džefa«. Shvatio je da je Klint rešen da ide do kraja. Ne bi, inače, pozivao u pomoć plaćenog revolveraša, koji nije znao za milost. Naime, Gi je bio poznat kao jedan od najokrutnijih revolveraša. Uvek je davao prednost protivniku, ali nikad nije bio pobeđen.

Video je i Toma i Ronija Kuper, koji su stajali ispred kućnih vrata, i posmatrali šta se oko njih događa. Iako im ruke nisu bile vezane, maršal je mogao da zaključi da su oni zarobljenici.

A onda su se otvorila vrata na manjoj zgradi, i na pragu se pojavila Elen Kuper, noseći u rukama prazan bokal. Džoniju se oteo uzdah, ali je nastavio da je prati. Ne osvrćući se ni levo ni desno, devojka se uputila prema bunaru, nasula u bokal vode, i hitro utrčala u kuću.

– Znači, tamo je ranjeni rančer – zaključio je maršal, i lagano spustio dvogled.

Ono što je video bilo je više nego dovoljno, i nije se više smelo čekati ni trenutak. Uzeo je iz džepa parče hartije i napisao Dejvu sledeću poruku: »Klint je zarobio celu porodicu. Ja sam bez teškoća dospeo u kotlinu, no izgleda da sam upao u klopku. Stražari na ulazu su me propustili, i verovatno upozorili ostale. Rančer i ostali zatvoreni su u sporednoj zgradi, s desne strane. Treba računati sa petnaestak protivnika.»

Na poleđini je nacrtao plan ranča, i posebno označio mesto na kome je pretpostavljao da se nalaze stražari.

Zatim je pozvao Riksa, pokazao mu poruku, i izvadio iz džepa Dejvovu maramu, koju je uzeo na polasku. Zavió je papir u maramu, pružio je psu, da je onjuši, a onda mu je zavezao oko vrata.

Riks se podigao na zadnje noge, načulio uši, i netremice posmatrao svoga gospodara. Džoni je još jednom opipao maramu, pokazao psu rukom prema izlazu iz kotline, i naredio:

– Nadi Dejva, Rikse! Odmah! Trči nazad, i nadi Dejva!

Oštroumna životinja je tiho zarežala, nekoliko puta mahнула repom, i za tili čas se izgubila između drveća.

Džoni je još neko vreme posmatrao ranč, a onda je krenuo prema konju.

Ugledao je bisage bačene u žbunje, i shvatio da je u opasnosti. Ruka mu je instiktivno krenula ka opasaču, ali ga je oštar glas naterao da se zaustavi:

– Ruke uvis, i ne mrdaj! – viknuo je nepoznati. – Opkoljen si, i nemaš nikakve šanse!

Odmah je poslušao naredenje. Podigao je ruke, dok mu je pogled lagano kružio naokolo. Video je cevi koje su virile iz lišća, i znao da nema šansi. Banditi su bili dobro sakriveni, i držali su ga na nišanu.

– A sad otkopčaj opasač levom rukom i baci ga u žbunje! začuo se drugi glas, iza Džonijevih leđa.

– Hej, zašto tako daleko? – povikao je treći, kada je Džoni

zavritlao opasač. — No, dobro. A sad, ruke na leđa, druškane!

Odmah zatim trojica bandita su izašli iz zaklona, svezali zarobljeniku ruke, i nekoliko trenutaka ga ćutke posmatrali.

Džoni je osećao na sebi te oštre, ispitivačke poglede. Shvatio je da ima posla sa iskusnim tipovima. Bili su obučeni kao kauboji, ali su im nisko obešeni koltovi govorili da su revolveraši.

— Šta tražiš, ovde, druškane? — upitao ga je dugajlija četvrtašte brade i spljoštenog nosa. — Izgleda da si mnogo radoznao, ha?

— Tako nekako — odvratio je maršal, pokušavajući da se osmehne.

Dugajlija je zamahnuo, i pogodio maršala pesnicom u bradu.

Iako je udarac bio jak, maršal je uspeo da se održi na nogama. Kada je bandit zamahnuo drugi put, Džoni se munjevito izmakao, i, pogurivši se, svom snagom udario bandita glavom u trbuh.

Pošto nije očekivao udarac, dugajlija se zateturio, i srušio na zemlju. Kada je, posle nekoliko trenutaka, došao k sebi, lagano se podigao, i, urlajući kao ranjena zver, ustremio se na zarobljenika. No, druga dvojica su ga uhvatili za ruke, pokušavajući da ga smire.

— Dosta, Bili! — odbrusio je jedan od njih ljutito. — Ne volim da gledam kad neko tuče nenaoružanog i vezanog čoveka, makar on bio i naš protivnik. Osim toga, gazda će nas poslati do đavola ako se zarobljeniku nešto desi.

— U pravu si, Rejneru — dodao je drugi. — Prekidamo tuču, i odmah na ranč!

Posle desetak minuta poterali su konje prema Klintovom ranču. Banditi su pažljivo motrili na zarobljenika. Džoni nije hteo ništa da rizikuje. Razmišljao je o onome šta se desilo za proteklih nekoliko dana, o Konoru, Brjusu, Kuperovima. Iz razgovora trojice bandita koji su ga vodili zaključio je da su oni stražarili u kanjonu, i čim je on prošao pored njih, krenuli su da ga prate. Bio je ljut na sebe što nije pretpostavio da se tako nešto može desiti, i što nije pokušao da ih zavara...

*

Džoni Brink je stajao pred Alenom Klantom. Neko vreme su obojica ćutali, a onda je debeljko naredio:

— Ispraznite mu džepove, momci!

Nekoliko trenutaka kasnije Klint je radoznao razgledao dva metalna ključića, kao i Džonijeve službene isprave.

— Oho, pa nisi se hvalio da si maršal! — povikao je iznenađeno. — Maršal Džoni Brink, je li?

— Da — potvrdio je Džoni. — Za tebe proketo neprijatno, a?

— Neprijatno?! Nipošto. Ja sam pred zakonom čist. Nego, koga goniš, maršale?

Džoni mu nije odgovorio, već je seo na stolicu, koja je bila pored njega.

U tom trenutku u sobu je ušao Montana Džef, i ćutke odmerio Džonija.

– Mislim da sam te pitao nešto, – progundao je Klint, oštro gledajući Maršala.

– U redu, odgovoriću ti. Dakle, tražim vlasnika jednog šesira; bolje rečeno, tražio sam ga.

– Pa, to je bio Tekster, zar ne?

– Aha. Interesovao me je on, i njegova tri prijatelja: Konor, Džeferson i Trej.

– Oni nisu na mom ranču – odahnuo je Klint.

– Znam. Više ih nigde nema.

– Šta? Zar su napustili dolinu? Znači, ipak su ti umakli?

– Pa, ne bi se moglo tako reći. Izbegli su suđenje, ali ih je stigla zaslužena kazna. Svi su mrtvi.

Alen Klint je nekoliko sekundi nepomično buljio u Džonija. Koža na gojaznom licu mu se zategla, a u očima mu se pojavio hladan sjaj. Zatim mu je pogled odlutao do ključeva na stolu.

– Sam si ih uhvatio, svu četvoricu? – upitao je najzad.

– A, ne – nasmešio se Džoni. – Tekstera i Treja ubio je Slim Baster.

Klint je još jednom bacio pogled na ključeve.

– Uzmimo da je to tačno, maršale. A šta ti, onda tražiš oko moga ranča? Ja nemam nikakve veze sa banditima.

– Tražim Bastera.

– Kako? Zar se vuk traži u lovčevoj kući?

– Ti nisi nikakav lovac, druškane. Osim toga, Baster zna da ga gonim, i doći će ovamo da se skloni.

– Ovamo? Ali, zašto?

Maršal je pogledao dvojicu na vratima i napadno se nakaš-

ljao. Verujući da Džoni želi da mu kaže nešto poverljivo, Klint ih je poslao napolje. Sada su u sobi bili samo trojica: Alen Klint Montana Džef i Džoni Brink.

Vladala je tišina, u kojoj je svako za trenutak odlutao za svojim mislima.

– Mislim da bi bilo najpametnije da pustiš Kuperove, i razjuriš tu bandu koju si skupio oko sebe – obratio se Džoni Klintu.

– Naročito mislim na revolveraše, koji će te samo uvaliti u nevolju. Potrošićeš gomilu dolara, a pitanje je da li će ti i sve to nešto pomoći.

Čuvši to, Montana Džef se trgao kao oparen.

– Ti, prokleta njuškalo! – procedio je kroz zube. – Bilo bi bolje da ne brbljaš toliko, i ne pričaš o onome što te se ne tiče. Inače...

– Nemoj se pretvarati preda mnom, Gi – prekinuo ga je Džoni. – Kao što vidiš, poznato mi je tvoje pravo ime, i posao kojim se baviš. Ubijaš ljude za novac, i ponosiš se tom svojom veštinom, zar ne? Samo, znaj da ćeš ubrzo dolijati, jer te traže na celom Zapadu. Približavaju ti se crni dani, Gi.

– Revolveraš je bacio cigaretu na pod i uneo se Džoniju u lice. Nekoliko trenutaka ćutke su se odmeravali, a onda se Montana Džef histerično nasmejao.

– Još ćemo se videti, njuškalo – rekao je, i zalupio vrata za sobom. – Sad te prepuštam gazdi.

Alen Klint je tu scenu pratio sa zlobnim osmehom na usnama.

— Dakle, šta ćemo sada, šale? — upitao je podsmešljivo.

— Pa, mislim da još uvek ima vremena da odustaneš od tih gluposti, Klinte — odvratio je Džoni. — Voleo bih kad bi shvatio da je to najpametnije.

— Ovo je velika, divlja zemlja — smešio se debeljko i dalje. — Vidiš li ovaj kolt, maršale? Nema ništa lakše nego povući oroz. Sumnjam da će iko i pitati za tebe.

— U tom slučaju, nikada više nećeš imati miran san, a svakog dana ćeš se pitati hoće li se pojaviti neki od mojih prijatelja i staviti ti ruku na rame.

— Izgleda da ne posmatramo stvari sa iste strane. Ja nisam učinio ništa loše, i pred zakonom sam sasvim čist. Znaj da je porodica Kuper potpuno slobodna. Doveo sam ih ovamo da bih ih zaštitio od Bastera i njegove bande, a to nije zabranjeno, zar ne? Osim toga, Elen će se udati za mene, tako da će mi Ranč »K« pripasti bez ikakve borbe. Šta kažeš na to? Mislim da ćeš se složiti da zakon tu nema šta da traži.

— U redu — odvratio je Džoni posle kraćeg razmišljanja. — Samo, ipak bih želeo da se u to lično uverim.

— Što da ne? Pitaj Elen, i čućeš pravu istinu.

— Slažem se. A sad da uzmem tašnu i dokumenta.

Čim je maršal prišao stolu, Alen Klint se trgao i ponovo podigao kolt.

— Nisam znao da me se bojiš, Klinte. Veruješ li da sam tako praznoglav da pokušam nešto kad znam da sam okružen naoružanim ljudima?

— Da li verujem? Pa, sigurno je sigurno, maršale. Otkud mogu da znam kakve ti se misli motaju po glavi?

Ništa ne govoreći, Džoni je prišao stolu uzeo dokumenta, i mašio se ključeva. Ali, isto to učinio je i Alen Klint. Desetak sekundi nemo su se posmatrali.

— Nadam se da ćeš se ponašati kao svaki pravi domaćin prema gostu, Klinte — rekao je maršal, i laganim pokretom ruke stavio ključeve u tašnu.

— Oh, pa naravno — procedio je debeljko, dok su mu oči ljutito sevale. — Možeš spavati u zgradi desno, maršale.

— Da. U svakom slučaju, moram razgovarati sa Elen, i razjasniti sebi još neke stvari. Čini mi se da ti igra nije bez grešaka, prijatelju.

Rekavši to, okrenuo se, i hitro napustio prostoriju. Napolju je zastao, pripalio cigaretu i udahnuo. Znao je da najteže tek dolazi. Iako mu je Klint odvezao ruke i pustio ga da se slobodno kreće, još nije prestao da bude zarobljenik. Bilo mu je jasno da ne bi mogao da napusti dvorište, jer su se Klintovi ljudi nalazili svuda naokolo. Iznenada mu je pogled pao na jedan od prozora na pobočnoj zgradi. Iza prljavog, mutnog stakla gledala ga je lepa Elen Kuper. Za trenutak joj se nasmešio, i prineo kažiprst obodu šešira. Devojka je klimnula glavom, i odmah zatim nestala.

Baš tad kroz kapiju je projurio jedan jahač. Maršal je odmah prepoznao Slima Bastera. Začudilo ga je što je bandit ne-naoružan, a onda se setio da su

ga najverovatnije razoružali stražari na ulasku u kotlinu.

Naravno, i kradljivac stoke je odmah prepoznao maršala, i ruka mu je munjevito skliznula ka opasaču. Ali, shvativši da nema koltova, trgao se kao oparen, i ošinio maršala besnim pogledom. Pošto je video da je i on nenaoružan, nije imao čega da se plaši.

— Nisi uspeo da me uhvatiš, njuškalo — dobacio je, zlurado se smešeći.

— — Nisam se mnogo ni trudio. Ali, ipak smo se sreli. Biće najbolje ako mi odmah daš ključeve.

— Ključeve? Ha, ha! Pa ja upravo želim da ih uzmem od tebe!

— Basteru, hapsim te zbog izazivanja nereda, krađe stoke i ubistva!

— Šta?! Ti nisi pri svesti! Znaš li?...

— Da, da, — prekinuo ga je Džoni mirno — jasno mi je da se nalazim u osinjem gnezdu, ali ću te ipak uhapsiti. Ključeve oćamo! Baster nije odmah odgovorio. Lagano se osvrnuo naokolo. Klintovi ljudi su bili na dvorištu, i radoznalo su pratili razgovor između njega i Džonija. Montana Džef je tobože nezainteresovano gledao u stranu.

Ne oklevajući ni trenutka, bandit je skočio sa konja i bacio se na Džonija. U prvi mah iznenađen, ovaj se zateturao, i udario glavom u drveni stub trema. No, brzo se izmakao, izbegavši tako Basterov drugi juriš. Zaslepljen mržnjom i željom da što pre uništi protivnika, bandit je bio neoprezan, i, pošto se Džoni

izmakao, svom snagom je udario telom u zid. Divlje urlajući, okrenuo se, ne znajući na koju stranu da pode. To je maršal iskoristio, i snažno ga udario pesnicom u bradu. Slim Baster se zaljuljao. No još uvek je ostao na nogama. Džonijev drugi udarac ponovo je pogodio cilj, i bandit se skotrljao niz stepenice trema.

Borba je bila završena.

Maršal je za trenutak odahnuo, a zatim je prišao banditu i pažljivo mu pretražio džepove. Izvadio je iz njih ključeve.

— Zadovoljan si sad, zar ne?

— upitao ga je Klint stojeći na vratima.

Pošto mu Džoni nije odgovorio, on je pokazao rukom na Bastera i naredio:

— Onesite ga do valova, momci! Malo kupanja neće mu škoditi. Kad se osvesti, neka dode da porazgovaramo.

Mrmljajući nešto, lagano se okrenuo, i nestao u kući.

U međuvremenu Džoni je seo na klupu i zapalio cigaretu.

— Zanimljiva borba — začuo je glas iza sebe, a odmah zatim pridružio mu se Montana Džef.

— A i ključevi mora da su važni — nastavio je revolveraš.

— Da nisu, ti bi ih ostavio u Basterovim džepovima, zar ne maršale?

— Pa, pre bi se moglo reći da su kobni — odvratio je Džoni mirno. — Zbog njih je stradalo dosta ljudi, i mnogi su napravili razne gluposti.

Revolveraš je razmišljao neko vreme, a onda je dodao, jedva čujno:

— Imam jedan predlog, maršale. Znaš da te Klint neće pu-

stiti odavde, zar ne? Ja ti nudim pomoć, i obećavam da ću izvući i Kuperove, samo ako mi daš te ključeve. Jasno ti je da sve ima svoju cenu. Ključevi otvaraju neki trezor, i ti treba da mi kažeš gde se on nalazi. Za ostalo ne treba da brineš.

— Ne želim da slušam takve priče.

— Mislio sam da hoćeš da spaseš Kuperove. Ne znaš da se devojka žrtvovala za oca, kome je doktor više nego potreban? Stari Kuper ima groznicu, i Klint je obećao da će dovesti lekara... Eh, da. Hoćeš li mi reći gde se nalazi ta tajanstvena kasa? Obećavam ti da ću učiniti sve da što pre nestanemo odavde. Ako bude potrebno, sami ćemo nositi starog Kuperu. Samo kaži gde...

— Ne — prekinuo ga je Džoni. — S tobom ne sklapam nikakve pogodbe.

— Tako, znači! — procedio je Montana Džef besno. — A sad me dobro slušaj. Dok izbrojim do tri, položićeš ključeve na klupu, inače ću ti pucati tačno u srce! Neću oklevati ni trenutka, a Klint će mi biti zahvalan što sam umesto njega završio jedan prljav posao. Dakle: jedan... dva...

Džoni je znao da nema nikakvog smisla odupirati se, i zato je odmah izvadio ključeve, zbog kojih su već mnogi poginuli. Kao da se bojao da će ih ukrasti neko drugi, revolveraš je hitro zgrabio ključeve i stavio u džep.

— Nemojte se boriti za nas, mister Brink — začuo je Džoni glas iza sebe. To više nema nikakvog smisla.

Okrenuo se, i ugledao Elenino blede i tužno lice. Ovoga puta, prozor je bio otvoren, pa je mogao da vidi da su joj oči pune suza. Pre nego što je on stigao išta da kaže, devojka je nestala.

U međuvremenu su Klintovi ljudi osvestili Bastera i odveli ga u kuću. Sad su radoznalo zagledali Džonija.

— Hej, što pričaš sa tim nitkovom, Montana? — viknuo je jedan. — Njega treba propustiti kroz šake, i tačka.

— Baster kaže da je on lukav i prepreden — dodao je drugi. — Kako bi bilo da to proverimo, momci?

— Ostavite ga na miru — odvratio je revolveraš. — Dobro znate da ne smemo ništa bez gazde.

Baš tada je Alen Klint istrčao na trem i počeo histerično da viče:

— Odmah ga uhvatite, momci! Vežite ga i odnesite u kuću! Odande ne sme da se mrdne! Ti, Džefe, skupi najbolje ljude, i brzo do kanjona! Kenedijevi i njihovi prijatelji dolaze nam u posetu! Baster ih je video još pre dva časa, i zato požurite! Možda su već na ulazu u kotlinu. Na ranču neka ostanu četvorica! Samo brzo!

Grube ruke zgrabile su Džonija, vezale ga, i ubacile u jednu sobu. Malo kasnije, čuo je kako jahači žurno napuštaju ranč. Odmah zatim u sobu je ušao Klint, poslao stražara napolje, i pažljivo pretražio maršalove Džepove.

— Pa, gde su, do đavola?! — upitao je ljutito. — Govori, gde su ključevi, maršale!

— Montana Džef mi ih je uzeo, Klinte — odvratio je Džoni sa podsmehom. — Kao što vidiš, revolveraš te je preduhitrio.

— Nije važno. Sad je najvažnije da nadmudrimo tvoje prijatelje. Kad ih pobedimo, oženiću se sa Elen.

— A ako izgubite?

— U to ne verujem. Ako se to, ipak, dogodi, ti ćeš zajedno sa Kuperqvima u pakao!

Riks se kretao brzo, ali nećujno, kao senka. U kanjonu je bilo mračno, što mu je donekle olakšavalo zadatak. Čuo je ljudske glasove, i za trenutak se pritajio. Potom je nastavio dalje. Počelo je da biva sve svetlije. Iznenada se začuo topot konja, a odmah zatim Riks je ugledao jahača, koji je jurio kao bez daha. Bio je to Slim Baster.

Nešto kasnije, pas je ponovo nestao između stena. Pošto je prešao preko prevoja, našao se u malenoj udolini. Ugledavši tu mnogo ljudi i konja, za trenutak je zastao, a onda veselo zalajao.

— Hej, pa to je Riks! — povikao je Dejv Kenedi. — Hodi ovamo, druže.

Pas je prvo oklevao, režao, i vrpolio se u mestu. Posmatrao je nepoznata lica, a onda je oprezno pošao prema Dejvu. Mladić ga je prijateljski pomilovao, i lagano odvezao maramu, u kojoj se nalazila poruka. Čim je on to uradio, Riks je odskočio unazad, seo na obližnji kamen, i nastavio da ih posmatra tiho režeći.

Spuštao se mrak, i Dejv nije mogao odmah da pročita poruku.

— Brzo lampu! — naredio je Brjus, koji je, iako ranjen, ipak pošao na put. — U redu. Sad čitaj, momče!

Dejv je pročitao Džonijevu poruku.

— Ne brinite se, ja dobro poznajem taj kraj, momci — prvi je progovorio Čarli Puma. — Ulaz u kotlinu mogu da čuvaju najviše četiri čoveka. Mislim da bismo mogli da ih iznenadimo. Pre dve godine verao sam se po tom terenu. Tada ranč u kotlini još nije postojao.

Dejv je pogledao prema Riksu.

— Ali, pre nego što se dogovorimo o svemu, treba da nahranimo ovog momka.

Zatim je izvadio iz bisaga komad mesa i bacio ga psu. Ali, naučen da hranu prima samo od svog gospodara, pas se nije ni osvrnuo.

— Zar nećeš?! — začudio se mladić. — U redu, Rikse, puno ti hvala. A sada idi svome gospodaru. Traži Džonija, Rikse! Traži Džonija!

Čuvši ime svoga gospodara, pas je zamahnuo repom, veselo zalajao, i izgubio se u tami.

— Izuzetan pas — progundao je Sten.

— Mora da je strašno umoran — dodao je Džoša Prot.

— Ne brinite se za njega — nasmešio se Brjus Kenedi. — Takvi psi mogu da jurcaju i četiri dna baz prekida. A sad hajde da se dogovorimo o tome što ćemo preduzeti, pa odmah na put!

Noćnu tišinu uskoro su pore-

metili jahači koji su žurno grabili prema Klintovom ranču.

Bila je već prošla ponoć kada je Riks stigao do ulaza u kotlinu. U međuvremenu su banditi na put u kanjonu postavili dve velike kamene gromade, ali to za životinju nije bila nikakva prepreka. Lagano se provukao, i nastavio dalje. No, već sledećeg trenutka je zastao, osetivši čoveka u blizini. Pritajio se, i čekao.

Dvojica stražara su, sa dosadom, buljili u mrak.

— Kad bismo bar mogli da zapalimo po cigaretu — uzdahnuo je jedan.

— Ah, ništa mi ne govori, Stejne — odvratio je drugi. — Samo da se...

— Hej, vi tamo — začuo se ljutiti glas Džefa Montane sa druge strane. — Hoćete li već jednom držati jezik za zubima?

— U redu, u redu — odvratio je Stejn, i ustao, da protegli noge. Čim je koraknuo, začuo se urlik, i bandit je zastao kao ukopan. Naravno, on nije znao da je Riks tu, pa ga je, ustajući, zakačio čizmom. Životinja se prevrnula u stranu, a zatim skočila na noge, i bacila se na Stejna, koji još nije shvatio šta se događa. Osetio je ogromne šape na vratu, a onda je utonuo u mrak.

Pošto se povratio od iznenađenja, drugi bandit je potegao kolt. No, Riks ga je ipak preduhitrio. Osetivši opasnost, pustio je Stejna, i nestao u mraku. Pucnji su zaparali noćnu tišinu, ali bištra životinja je već bila nestala između stena.

Čuvši pucnje, i banditi sa druge strane prolaza potegli su oružje.

— Šta se tamo događa, do đavola?! — besneo je Džef Montana. — Na koga to pucate?

— Onaj prokleti pas je u blizini — odgovorio mu je uzbuđeni glas. — Skoro je udavio Stejna. Pokušao sam da ga zastavim, ali izgleda da nije uspeło. Beštija je otrčala prema ranču.

— Pa da, moglo se i pretpostaviti da će potražiti gospodara. Kako je Stejn?

— Veoma loše. Mislim da bi trebalo da ga odnesemo na ranč.

— U redu — rekao je revolveraš. — Uzmi još jednog čoveka, i odmah ga odnesite. Ali, za dva sata hoću ponovo da vas vidim! Upozorite Klinta i ostale da je pas u blizini. Treba mu postaviti zasedu, i rešiti ga se jednom zauvek!

Alen Klint je šetao po sobi. Mesto ga nije držalo, i svakog časa je pogledao kroz prozor. Za trenutak je pozeleo da ode do kanjona, i bori se zajedno sa ljudima. No, znao je da je tu potrebniji. Slutio je da će se konačna odluka doneti tu, na ranču. Imao je poverenja u svoje ljude, ali, ipak, nije mogao da bude potpuno miran.

U sporednoj zgradi videla se svetlost. Elen i njena braća su svakih nekoliko minuta otvarali prozor i pogledali prema kapiji. Klint je znao da oni očekuju doktora, jer je Džeku Kuperu bilo sve lošije. Ako se do

zore iz grada ne pojavi stari Sam Webster, rančer će biti izgubljen.

Debeljko je posmatrao nepomičnu siluetu stražara ispred njihovih vrata i zadovoljno se smeškao.

— Uprkos svemu, iz ove igre izaći ću kao pobednik — promrmrljao je. — Kao šerif Vejpera, svu krivicu ću prebaciti na Konora i njegove. Oni i tako neće moći ništa da poreknu. Ha, ha, ha! Osim toga, Baster će ubiti maršala, tako da će još jedan problem biti rešen.

Zapalio je cigaru i zagledao se u mrak. Znao je da će do jutra sve biti završeno.

Džoni je, vezanih ruku, sedeo za stolom, i ćutke posmatrao svoga čuvara. Znao je da je debeljko postavio Bastera da ga čuva nadajući se da će ga bandit ubiti. I zaista, pogledi i držanje Slima Bastra nisu nagoveštavali ništa dobro.

Izenada je tišinu prekinuo topot kopita, i nekoliko jahača ušlo je u dvorište.

— Hej, ko to dolazi? — čuo se Klintov glas.

— Mi smo, gazda. Robert i Piri. Donosimo Stejna, kome je onaj prokleti pas skoro pregrižao grkljan. Montana ti je poručio da pripaziš, jer se ta beštija uputila ovamo, i sigurno će potražiti gospodara.

— U redu, unesite Stejna ovamo — naredio je debeljko. — Hej, jesi li tu, Bastere? Nadam se da si čuo šta...

— Ništa se ti ne brini, Klinte — prekinuo ga je Baster. — Pas može slobodno da dođe, biću spreman. Jedva čekam da ga vidim.

Banditov glas bio je podsmešljiv i pun mršnje.

— Moj prvi kuršum razmrskaoće glavu toj zveri — dodao je, okrenuvši se prema Džoniju.

— Još ćemo videti, Bastere, još ćemo videti — odgovorio mu je Džoni.

Prošlo je dva časa vremena, a na ranču je još uvek vladao mir. S vremena na vreme začulo bi se samo komešanje konja u koralu, a onda bi opet sve utihnulo.

Klint je prestao da se šeta po sobi. Sedeo je u naslonjači pokraj kamina, i čekao.

Izenada su se začuli tihi koraci, a odmah zatim na vratima se pojavila Elen Kuper.

— To sam ja, Klinte — prošaputala je devojka.

— Šta ima novo, Elen?

— Nestrpljiva sam zbog doktora. Zar zaista neće doći?

— A otkud ja to mogu da znam? Ako se ne pojavi, oni prokletnici, Kenedijevi, biće krivi za to. Znaj da sam...

Topot kopita prekinuo ga je u pola rečenice. Dvojica jahača zaustavili su se pred kućom.

— Ah, konačno su stigli! — povikala je devojka, i istrčala napolje. — Najzad ste ovde, doktore! — obratila se postarijem čoveku koji joj se blagonaklono smešio. — Koliko vas već čekamo! Hodite ovamo, sve smo već pripremili. Ako je neophodna operacija, onda...

— Stoj! — grmnuo je Klint. — Doktor će prvo sa mnom da porazgovara. — Čašica viskija bi ti dobro došla, zar ne, Vebstere?

— Ali, ne smemo više gubiti ni minut — odvratila je Elen i

uhvatila Sama Vebstera ispod ruke. — Hajdemo, doktore.

— On će prvo kod mene, inače ću ga koltom učutkati jednom zauvek! — povikao je Klint besno. — Ulazi, Vebstere!

Znajući da nema izbora, doktor je ćutke ušao u kuću. Ispio je ponuđeni viski, i čekao. Ubrzo je u sobu ušao i Džoni Brink, koga je u stopu pratio natmuren Baster.

— Dakle, sad imam dovoljno svedoka — nasmejao se Klint. — Od ovog trenutka, Sem Vebster postaje moj zamenik. Evo, tu je i značka i zapisnik. Potpiši, »zameniče«!

Videvši da se debeljko ne šali, Vebster je prišao stolu i drhtavom rukom potpisao nekakav papir.

— U redu. A sad svedoci. Ovamo, maršale! Nadam se da ćeš moći i zavezanim rukama. Tako... A sad ti, mladiću — obratio se Klint doktorovom pratiocu. — U redu, i to je završeno. Tebe ćemo ovoga puta izostaviti, Bastere. A sad se gubite! Odmah!

— Ali, šta to treba da znači?! — pobunio se Baster kad su izašli. — Da mu strah nije popio pamet? Ne razumem kako...

— Ti mnogo šta ne razumeš, Basteru — rekao mu maršal. — Doktor je sad postao službeno lice, i moći će da venča Klinta sa Elen Kuper. Toma i Ronija će prisiliti da se odreknu svog dela imanja. Daće im nešto novca, i stvar će biti završena. Alen Klint će postati gospodar Ranča »K«, i najmoćniji čovek u kraju. I ja sam morao da potpišem zapisnik, tako da neće biti nikakve sumnje. Sad me možeš

i ubiti, Klintu će biti svejedno. Ovde smo sami, i niko neće saznati šta se desilo.

— Pa, mora se priznati da je sve lukavo smislio — odvratio je Baster posle kraćeg razmišljanja. — Meni je samo važno da dobijem svoj deo.

— Dobićeš kuglu u čelo, kao i ja — promrmljao je Džoni. Znao je da mnogo rizikuje, ali drugog načina nije bilo. Bio je sam sa banditom i ubicom, i nije mogao da očekuje ništa dobro. Rešio je da pokuša, pa šta bude.

— Vidiš, možda si mi dao ideju, maršale — iskezio se Baster, lagano mu se približavajući.

Međutim, prekinula ih je iznenadna buka na dvorištu. Neko liko Klintovih ljudi dojahali su na ranč kao bez duše.

Čuvši topot kopita i uzbudene glasove, Baster je hitro prišao prozoru.

— Šta je, momci? Šta se dogodilo? — vikao je Alen Klint istrčavši na trem. — Gde su ostali?

— Grom i pakao! — odvratio je jedan. — Uspuzali su se na stene, i napali nas s leđa. Jedva smo izvukli živu glavu! Moramo odmah do doktora!

— A ostali?

— Neki su poginuli, a neki još odolevaju, mada neće dugo. Kennedijevi i njihovi prijatelji stići će ovamo pre jutra.

Džoni je posmatrao Basterova leđa. Znao je da će se već sledećeg trenutka bandit okrenuti, i povući oroz.

U međuvremenu, Riks je stigao do mesta gde su Džonija sačekali Klintovi ljudi. Za trenu-

tak je zastao. Trag je bio tu, ali gospodara i konja nigde. Zalajao je nekoliko puta. Svuda okolo vladala je tišina.

Nastavio je da njuši naokolo, a onda je veselo zamahao repom. Pojurio je do obližnjeg žbuna, i već posle nekoliko trenutaka nosio je u zubima Džonijev opasač sa koltovima. I baš tada, kada mu je oslabila pažnja, nešto je šušnulo u mraku, i već sledećeg osetio je na sebi oštre pumine kandže. Bolno je zaskičao, i izvio se u stranu, pokušavajući da zbaci sa leđa opasnu životinju. Posle nekoliko pokušaja, uspeo je da je se oslobodi, a onda ju je zubima uhvatio za vrat...

Desetak minuta kasnije, iscrpen i sa ranom na leđima, Riks je ponovo našao Džonijev opasač. Još jednom se osvrnuo prema protivniku, koji je nepomično ležao na zemlji, a onda je požurio prema ranču.

Slim Baster se odmakao od prozora i pakosno odmerio Džonija.

— Mislim da je došlo vreme obračuna, maršale — iscerio se.

Maršal je znao da više ne sme da čeka ni sekund. Svom snagom je gurnuo sto prema banditu, i odskočio u stranu. Sa police u levom uglu zgrabio je nož, i brzo se oslobodio veza. Već nekoliko časova oči su mu bile prikovane za taj zid, na kome je, na grubo isklesanim daskama, stajalo mnoštvo stvari: uzde, kopče, kaiševi, bičevi, i nekoliko noževa. Plan koji je skovao posle razgovora sa Klintonom počeo je da ostvaruje.

U međuvremenu se Baster podigao sa poda, i, ljutito psujući, potegao kolt. Ali baš tog trenutka vrata su se otvorila, i u sobu je upao Riks, sa maršalovim opasačem u zubima.

Ugledavši bandita, životinja je ljutito zarežala, i zgrabila ga za ruku. Džoni je skočio, uzeo svoj kolt, i odahnuo. Međutim, Baster se nije dao. Uspeo je da zbaci Riksa sa sebe. Znajući da nema izbora, Džoni je povukao oroz, i bandit se srušio na pod.

Džoni je pošao prema vratima, i gotovo se sudario sa dvojicom Klintonovih ljudi, koji su, čuvši pucnjavu, pojurili da vide šta se događa u kući. Jednog je udario koltom po glavi, a drugog prepustio Riksu, i istrčao u dvorište. Ugledao je Alena Klinta, sa koltom u rukama. Iznenaden, debeljko je zastao, a maršal je to iskoristio na najbolji način. Odjeknuo je hitac, i Klint je pao u prašinu.

U sobi u kojoj je ležao bolesni rančer vladala je gotovo nestvarna tišina. Meri Kuper je zajedno sa sinovima sedela za stolom, dok je Elen pomagala Samu Vebsteru.

— Hej, ljudi, možete odahnuti — rekao im je Džoni s vrata. — Neće biti nikakvog venčanja. Možete biti sigurni da ćete sutra otići odavde. Banda je gotovo uništena. A vi, doktore, — okrenuo se prema Vebsteru — samo radite, bez obzira na pucnjavu. Momci neka zatvore žaluzine na prozorima i dobro zamandale vrata. Ja moram odmah da idem. Izaći ću na stražnja vrata i...

— Pazite, u bašti je stražar! — prekinuo ga je Tom.

– Samo jedan? Pa, i toga čemq lako učutkati. U svakom slučaju hvala ti, mladiću. A sad zdravo, i budite oprezni!

Rekavši to, Džoni se uputio u hodnik, otvorio vrata, i nestao u mraku.

*

Pošto su ga uneli u kuću i položili u naslonjač, Alen Klint se osvestio.

– Oh, prokleta njuškalo – progundao je. – Trebalo je da ga odmah ubijem. Ovako...

Njegove jadikovke prekinuo je dolazak Džefa Montane. Izgreban, ranjen, i u pocepanom odelu, revolveraš se iznenada pojavio na zadnjim vratima.

– Sto mu gromova, otkuda ti?! – zapanjio se debeljko.

– Borba je izgubljena. Tvoji ljudi su razbijeni.

– Ka... kako to? Dozvolili ste da vas pobede one babe! Pa...

– Oni nisu babe, već opasni i lukavi momci. Mi smo buljili u stazu, a oni su se popeli uz stene, i prišli nam s leđa. Dok smo se snašli, obe naše grupe su već bile razbijene. Uskoro će i ostali biti ovde.

– Ha, i ti si mi neki borac! Hajde, imaš nekoliko minuta vremena da sakupiš ljude i organizuješ otpor. Sve dok su Kuperovi u našim rukama, ne mogu nam ništa.

– Izgleda da smo zakasnili, Klinte – odvratio je Montana, gledajući kroz prozor. Čini mi se da sam video maršala i psa kako se šunjaju oko koralja. Rasteraće konje, i niko neće moći da napusti ranč. Ali, mene to njuškalo neće prevariti. Sakrio

sam dva konja iza kuće, i odmah krećem.

Alen Klint je zadrhtao, i pogledao ljude koji su se u međuvremenu povukli u kuću. Zatim se okrenuo prema revolverašu, pokušavajući da se osmehne.

– Pa, zar nećeš povesti i mene? Samo nas dvojica...

– A zašto bih te poveo, Klinte?

– Ti imaš ključeve, a ja znam gde je novac. Znači, dogovoreno?

– Nećeš nas, valjda, ostaviti, gazda? – upitao je jedan od ljudi. – Evo, ja sam ranjen tamo u klancu. Zar treba...

– Vi me uopšte ne zanimajte! – razljutio se debeljko, i izvuкао kolt. – Ko se mrdne, dobiće metak u glavu! A sad hajdemo, Montana!

Držeći oružje u rukama, obojica su se lagano povlačili. Posle nekoliko minuta začuo se topot kopita, i dvojica jahača su napustili ranč... Svitalo je kada su Dejv i Brjus Kenedi, zajedno sa svojim prijateljima, ujahali u dvorište.

– Oni su dobro – rekao je Džoni, koji ih je sačekao na kapiji. Elen pomaže doktoru, a Tom i Roni ih čuvaju. Sad treba da se pobrinemo za Klinta i društvo.

Obeshrabreni, banditi su se brzo predali. Čuvši od jednoga šta se dogodilo sa Klintom i Džefom, maršal je odmah rešio da krene za njima. Od Bastera je saznao da je novac sakriven u kućici pored istočnog puta, koja je pripadala Konoru.

Pošto Riks nije mogao da ga prati, osedlao je konja, i sam krenuo na put.

Bilo je rano popodne kada je stigao blizu opisanog mesta. Rešio je da se sakrije i pričekaj, jer će banditi morati da se vrate istim putem. I zaista, posle svega pola časa ugledao je Džefa Montanu sa prepunim bisagama. Bandit je jahao lagano i bezbrižno, ne pretpostavljajući da bi neko mogao da ga prati.

Maršal je lagano ustao, i u dva koraka se našao na putu.

— Kao što vidim, dobro si se snabdeo, Gi — rekao je revolverašu. — Sada si bogat čovek, zar ne? A gde ti je Klint?

— Smetao mi je, maršale — odvratio je bandit, trudeći se da ne pokaže koliko je iznenađen.

— Bio je ranjen, pa sam mislio da je bolje da ga se rešim.

— Je li? Ja te sada hapsim zbog ubistva i pljačke, drugane. Bacaj oružje!

— Pokušaj da mi ga uzmeš, njuškalo! — ciknuo je revolveraš, i ruka mu je poletela prema koltu.

Džoni je samo to i čekao. Bio je brži, i uspeo je da savlada protivnika.

Dve nedelje kasnije maršal Džoni Brink je napustio dolinu. Opet je jahao vernog Blekija, a Riks ih je pratio, veselo trčkarajući.

K r a j

Prevela: Milica Jovanov-Banić

MUKE DŽONATANA KONANA PERSONA

vestern humoreska

Džonatanu Konanu Personu zalazak sunca kompletno se smučio. Ogromna, crvena kugla uporno se reflektovala u jezeru ispred njega i bolno mu pekla oči, a sklopljenih kapaka ipak nije mogao da jaše. Nije moga, jer nema garancije da konj, kupljen za svega dva dolara i trideset sedam centi, ima u glavi toliko da ne naleti na prvi kaktus kad čovek dopusti sebi samo par trenutaka nepažnje i ne drži čvrsto uzde u svojim rukama. Na trenutak, Džonatan Konan Person pomisli kako je nekada davno, u staroj domovini, podešavao prve randevue prema meteorološkim izveštajima u »Gvardijanu«, vodeći računa da termini budu naštimiti tako da mu se, bez ijednog oblačka, zalazeće sunce nađe u pozadini. Oči ga još više zaboleše i on požele da sam sebi odvali dobru šamarčinu zbog budalaština iz mladosti, ali kad bi imao toliko snage da podigne ruku, usput bi namestio i obod šešira i zaklonio oči, koje ga onda više ne bi bolele. Samim tim isčezao bi i bol, gresi iz mladosti ne bi imali povoda da izranjaju iz sećanja, samokažnjavanje bi postalo bespredmetno. Međutim, sve su to sada prazne priče pošto snage potrebne za podizanje ruke definitivno nema, i, ako Džonatan Konan Person želi da ga oči više ne peku, jedino što može da uradi jeste da cimne uzdu levo ili desno, i udesi tako da mu sunce i refleks u jezeru budu sa strane, van vidnog polja.

Tako i učini, ne razmišljajući uopšte o tome da li će promena pravca imati za posledicu kasniji dolazak na odredište. Istini za volju, Džonatan Konan Person pravo odredište nije ni imao, već je besciljno lutao prostorima koji će u istoriji čovečanstva ostati zapamćeni kao Divlji Zapad.

U neko doba, Džonatan Konan Person izgubi svest i pade konju na vrat. Raga zarza, strignu ušima i nastavi veoma pažljivo prema

gradiću čiji su se obrisi naslućivali na horizontu. U nekim drugim uslovima mogla je da stigne do gradića za nešto više od jednog sata, ali sada se na to nije usuđivala. Nije se usuđivala, jer nije imala garancije da jahač, koji za konja ne može da odvoji više od dva dolara i trideset sedam centi, ima u sebi toliko snage da ne ispadne iz sedla čim životinja dozvoli sebi samo par trenutaka nepažnje i krene u malo lagodniji kas...

Dunstflaš Taun, Teksas, bio je gradić u ekspanziji i imao je sve uslove da se i dalje lepo razvija. Južno od gradića prostirali su se ogromni rančevi na kojima su goveda, uz minimum rada i troškova, odrastala do neslućenih razmera; severno, u kilometar ili dva širokom pojasu između gradića i planina, bile su više nego plodne organice; nešto malo dalje, u brdima, rudnik uglja koji je za sada podmirivao potrebe samo Dunstflaštaunljana i imao rezerve koje su mogle da budu dostatne do broj desetini Teksasa. Jezero, koje se protezalo par kilometara na istok, bilo je prepunč ribe, a ševari ispunjeni divljim patkama i guskama...

Jedino što je Dunstflaš Taunu nedostajalo, po mišljenju Klifa Mek Gilija, bankara, gradonačelnika, šerifa i pomoćnika šerifa objedinjenih u jednoj osobi, bila je železnica. Pregovori sa Vestern Unionom bili su već uveliko u toku i predsednik kompanije je bankaru (gradonačelniku/šerifu) šerifovom pomoćniku dao čvrstu, najčvršću reč da će povezati Dalas sa Dunsflaš Taunom čim se u spiskovima stanovnika potonjeg istovremeno nađe više od hiljadu duša. Po Mek Giliju, bilo je to samo pitanje dana.

Upravo je sedeo na tremu ispred banke (gradske kuće) kancelarije/zatvora i razmiš-

ljao gde da nađe još tih nekoliko stanovnika i zaokruži željenu brojku, kad se na ulazu u grad pojavi konjanik.

— Divno! — oduševi se Mek Gili trljajući ruke, — Još samo 762 komada i obavio sam posao!

Međutim, kako i konjsko strpljenje ipak poseduje neka svoja ograničenja, raga se prope i Džonatan Konan Person tresnu u prašinu baš ispred Mek Gilijevih nogu.

— Bar da preživi, — uspaniči se ovaj i brzo pritrčao kratkoj, beživotnoj prilici koja se pružila posred glavne ulice Dunstflaš Tauna.

— Dobro je — konstatovao je u sebi Mek Gili pregledajući pomno došljaka. — Nema rane od metka, poskotine od bodeža, ujeda od zvečarke, nažuljanog vrata od omče, a još i diše. Ima da se izvuče!

Dunstvlaš Taun nije imao lekara, a sam Klif Mek Gili razumeo se u medicinu otprilike isto koliko i u gradnju eksklimskih igloa na Aljasci, ali je njegov optimizam bio zasnovan na ličnom iskustvu, pošto je u mladim danima na rodenoj koži imao prilike da prouči simptome višenedelnog gladovanja i iscrpljenosti.

Još jednom je srećno protrljao ruke, pljunuo u dlanove i uprtio Džonatana Konana Persona na leđa, sve vreme veselo zviždući pesmu o jezeru Lomon u rodnoj Škotskoj.

Elija O'Brajan, vlasnik hotela »Kod nevažeće poternice«, nije bio preterano oduševljen kada mu je bankar/gradonačelnik/šerif/šerifov pomoćnik izručio onesvešćenog Džonatana Konana Persona na pult recepcije.

— Šta je to? — pitao je nepoverljivo žmirkajući.

— Novi stanovnik Dunsflaša Tauna — odgovorio je ponosno Mek Gili.

— Aha, — rekao je O'Brajan, — baš mi je drago. Samo, nije li bilo bolje da si ga doveo u lepšem stanju, svesnog? Ovako, nešto ne verujem da upoznavanje ima nekog smisla.

— O'Brajane, nisam ga doveo da se upoznate, nego da ga dovedeš u red.

— Kako?

— Vidi se da je gladan, iscrpljen. Neka se malo potkoži i odmori »Kod nevažeće poternice«, a onda ćemo da vidimo...

— Je li?

— Jeste — progovorio je u Mek Giliju gradonačelnik — troškovi idu na račun grada...

— Dobro, — složi se vlasnik hotela pozivajući zvonce pikola. — Samo, da znaš, to će Dunstflaš Taun ekstra da košta.

— Zašto?

— Zato što nešto ne verujem da će imati nekog smisla da ga bacim u krevet i stavim ispred njega krvavi biftek sa flašom viskija. Neko mora da ga neguje...

— Pa neka ga neguje. Imaš sedam devojaka, neka ga jedna uzme.

— Ne može, tih sedam devojaka su bale-rine...

— Molim?

— Igračice i pevaljke, baš sada imaju numeru u salunu.

— OK, neka ga neka preuzme kad završe numeru. Sat gore ili dole ne igra nikakvu ulogu...

— Znam, ali posle saluna svaka devojka ima svoju posebnu numeru sa mušterijama, a to mi donosi, brat bratu, dvadeset dolara po glavi, i ako Dunstflaš Taun ne kompenzuje...

— Molim?

— ... ako mi ne nadoknadi te pare, ništa od posla!

Gradonačelnik u Mek Giliju reši da se počue u korist šerifa/šerifovog pomoćnika.

— Slušaj, građanine O'Brajane, — narogusio se, — ako dobiješ da sarađuješ, shvatiću to kao napad na razvojnu politiku Dunstflaš Tauna, što mogu da protumačim i kao sabotažu i da te iz ovih stopa odvedem u buvaru.

Elija O'Brajan se ispravio, crte lica dobiše mu neki muževan, odlučan izraz, pun prkosa.

— A dalje, — nastavio je Mek Gili, — i ne moram da te vodim u buvaru, nego obesim na licu mesta za veleizdaju Sjedinjenih Američkih Država.

Elija O'Brajan pozva pomoćnika da mu objasni kako da vodi hotel kad njega više ne bude ili uradio ono što ti kažem, više nećeš dobiti ni pišljivi cent kredita za tvoj pišljivi hotel...

— Elija, — siktavo počeo Mek Gili, bankar, — ne budeš li uradio ono što ti kažem, više nećeš dobiti ni pišljivi cent kredita za tvoj pišljivi hotel...

— Ne treba mi kredit — odgovori O'Brajan ponosito — uvek mogu dobiti pozajmicu od nekog od rančera. Džonson se, na primer, »Kod nevažeće poternice« sastaje sa Alisom bez znanja svoje žene. Hjubert duguje...

Pod ovako ubedljivim argumentima, Mek Giliju je ostalo da pokuša samo još jedno.

— O' Brajane, ti si Irac, je l' tako?

— Jeste.

— A ja sam Škotlandanin, je l' tako?

— I to je tačno.

— Zašto mi onda, kao Kelt Keltu, ne učiniš tu malu uslugu, momče?

— Daj ruku! — ispruži dlan O'Brajan, a onda naredi pikolo — Džimu: »Ondesi gospodina u sobu 22, a kada se završi program u salunu, pošalji Stelu da ga neguje!«

Zahvaljujući irskoj kuhinji, škotskom viskiju i Steli slovenskog porekla, Džonatan Konan Person se oporavio za manje od nede-

lju dana. Klif Mek Gili se svakodnevno raspitivao za zdravlje rekonvalescenta, ali nije htio da ga uznemirava sve dok nije dobio izveštaj da je prebolnik u stanju da ga primi.

– Izvolite, – rekao je prilikom prve posete uručujući Džonatanu Konanu Personu brižljivo umotan paketić. – Od sveg srca...

– Hvala, – promrmeljao je zbunjeno ovaj, – a šta je to?

– Tapija na ključeve od grada. Znaite, Dunstflaš Taun još nema bravara, ali čim ga budemo našli, on će vam, na osnovu tapije, izraditi ključ.

– Ah, hvala, vrlo ste ljubazni...

– Molim vas, šta je to, sitnica, najobičnija pažnja prema novom sugrađaninu... Vi ste, svakako, rešili da se nastanite u Dunstflaš Taunu?

– Ja... Ne znam...

– Svakako da jeste, a ukoliko i niste, morali biste da ostanete kod nas dok ne odradite troškove hotela i specijalne nege, što bi, uz kamate i sve ostalo, moglo da potraje i desetak godina. Prema tome, vidite da je u vašem interesu da se izjasnite kao Dunstflaštaunljanin, jer u tom slučaju navedeni troškovi padaju na račun grada. Znaite, mi ovde vodimo jednu ozbiljnu socijalnu politiku – da našim sugrađanima ništa ne nedostaje.

– U tom slučaju, ne morate triput da mi kažete da ostanem. Ionako tražim neki miran kutak na kome bih mogao da se naselim i zaboravim...

– Zaboravite? Šta?

– Znaite, – tu Džonatan Konan Person obori pogled, – iza mene je prilično mračna prošlost...

– Kriminalac?

– Ne, obična propalica...

– Nema veze, – živo se razgestikulira Mek Gili, – mi našim sugrađanima pružamo priliku da se potpuno rehabilituju i u jednom i u drugom slučaju.

– Odlično...

– Naravno, sada se postavlja pitanje šta ćete da radite. Neko vreme možete se muvati oko, ali ćete, kad tad, ipak morati da se prihvatite nekog posla, pošto sredstva kojima raspolaze grad nisu neograničena, a ni vi niste sami. Moguće je da nam se ukaže potreba za još 762 intervencije...

– Radiću – reče odlučno Džonatan Konan Person. – I to ne za neko vreme, nego odmah!

– Fino, još samo da vam nademo posao.

– Da li postoji lekar u Dunstflaš Taunu?

– Na žalost, još ne. Hronično ste bolesni?

– Ne, hronično sam lekar.

– Vi? – upita Mek Gili s nevericom.

– Jeste, diplomirao sam u Engleskoj pre šest godina...

– Imate li diplomu kod sebe?

– Na žalost, bila mi je u prtljagu koji mi je ukraden u Bostonu.

– Molim vas, nemojte me zasmejavati...

– Zbilja, diplomirao sam u Kembridžu.

– Ni manje ni više?

– Pa, moji u Engleskoj su poprilično imućni. Stara aristokratska porodica...

– De, de – utišavao je Mek Gili – Džonatan Konan Person. Slušajte, ja sam Šotlandanin, i ako neko zna Engleze, ja ih znam. Nema tog naduvenka iz stare engleske porodice koji diplomira na Kembridžu, a onda toliko izneveri tradiciju da se pojavi na Divljem Zapadu, i to u stanju u kome se vi nalazite. Nemoguće!

– Slušajte, za početak i ne moram da radim kao lekar, dok mi iz Engleske ne stigne kopija diplome...

– Ništa od toga, kako da znam da niste tražili kopiju na ime nekog vašeg komšije koji je stvarno diplomirao? Otkud znam kako se vi zapravo zovete?

– Uveravam vas...

– Prijava su vam nokti, a jedan lekar to sebi nikada ne bi dozvolio, zbog bacila, gmizavaca ili šta ti ga ja znam kako se ta čistoća zove. I smatrajte da smo razgovor o lekarima završili, jer ću vas strpati u buvaru. I kao zatvorenik, vodite se u spiskovima građana Dunstflaš Tauna.

Džonatan Konan Person tužno spusti pogled. Mek Gili oseti da je preterao, pa potapša Džonatanu Konanu Personu po ramenu.

– De, nije ništa strašno, razumem ja ljude i njihovu težnju da se bave nekim finim poslom, da odjednom postanu nešto više od onoga što su nekada bili. Gradska uprava prilično je tolerantna u tom pogledu i stvarno nema ništa protiv da neki odžačar iz Evrope postane direktor škole ili seljak iz Kine katolički sveštenik. Jer, od toga što je neko stručan ili nestručan kao direktor škole ili pop ja nemam ništa, ali medicina je ipak ozbiljna stvar. Tu su u pitanju ljudski životi, jednostavno ne mogu da dozvolim da se stanovništvo Dunstflaš Tauna osipa više nego što to postiže prirodna smrt. Slušajte, kako stojite sa boričkim veštinama. Pucanje, pesničenje?...

Džonatan Konan Person odrečno odmahnu glavom.

– Šteta, htio sam da vam poverim mesto šerifskog pomoćnika, ja sam ionako pretrpan poslom... Ništa, za početak krenite kao stajski momak, a posle ćemo već nešto da vidimo.

Džonatan Konan Person je u poslednjih šest godina radio sve i svašta, na desetine raz-

nih poslova od kojih ovaj ponuđeni nije bio ni najprljaviji, ni najteži, ni najviše ponižavajući. Posle debakla u Engleskoj i neuspeha u Bostonu zbilja mu je bilo potpun svedjedno šta će raditi u životu, ali ga je vredalo to što se ne veruje njegovim rečima.

Kad se neko pojavi sa tridesetak strela u telu, to nije razlog da se bilo ko normalan raduje, ali Džonatan Konan Person odavno je prestao da sebe smatra normalnim. Brzo je bacio vile, istrčao iz štale i bacio se na ranjenika.

— Da se tornjate odavde! — začuo je glas Klifa Mek Gilija pre nego što je uspeo i da se sagne nad nesrećenim. — Jesmo li lepo, ljudski raščistili da niste lekar?

— Ja...

— Ništa, Džonatane Konane Persone! I ako te još jednom vidim na samo deset metara od ranjenog ili bolesnog, ne gine ti pet godina robije!

Ranjenik je u međuvremenu izdahnuo i gradonačelnik (bankar) šerif (šerifov pomoćnik postade toliko očajan da je potpuno zaboravio na Džonatana Konana Persona koji se udaljavao mrmljajući sebi nešto u bradu.

Stari Henri Puškar nikada nije bio osoba koju bi neko ozbiljan nazvao pravim zapadnjakom, a ljudi su se u poslednjih dvadesetak godina baš smejalali kada je pokušavao da ispriča nešto što mu se desilo kada je učestvovao u poterama, lovu na bufale, čarkama sa Indijancima. Međutim, on je u duši duboko verovao da je najpraviji zapadnjak ne samo na zapadu, nego i na ostalim stranama sveta, i da mu nema premca u veštinama kao što su revolverašenje, kročenje konja, jahanje, bivačovanje...

Bilo je dovoljno da ga Džonatan Konan Person lepo zamoli, da sasluša nekoliko Henrijevih avantura iz mladosti u nekoliko varijanti da bi se stari odobrovoljio i obećao mu da će napraviti od njega prvoklasnog revolveraša.

Danima su vežbali na strelištu iza puškarove kuće.

— Dobro je — reče jednom Klif Mek Gili slučajno prolazeći tuda. — Vidim da si moju ponudu da postaneš šerifov pomoćnik ozbiljno shvatio i da se više ne zamlaćuješ glupostima sa medicinom. Dodi sutra po značku...

Na licu Džonatana Konana Persona pojavio se satanski osmeh koji niko nije uspeo da vidi.

Nalazili su se na nekih tridesetak milja od Dunstflaša Tauna, idući da obidu karavan za

koji su čili da tuda prolazi. Klif Mek Gili uspeo je da nagovori sedmoricu naseljenika da sa porodicama dodu da žive u Dunstflaš Taunu i bio je presrećan jer mu je ostalo da smisli još samo 732 građanina pa da Western Union dovuče lokomotivu pod njegove prozore.

— Još malo, — pričao je euforično Škotlanđanin, — još malo pa će predsednik kompanije da napravi ovakvo lice! Biće ludo, Džonatane Konane Persone, a? Šta kažeš?

— Silazi!

Klif Mek Gili se okrenu prema svom pomoćniku i video cev kolta uperenu u njegove grudi.

— Koji ti je davo?...

— Silazi!

Bankar (gradonačelnik) šerif uvide da mu nije preostalo ništa drugo nego da posluša.

— I šta ćeš sada?...

— Ne boj se, Mek Gili, neću te ubiti, biće to pošten dvoboj.

Klifa Mek Gilija obli hladan znoj. Bilo ko da upuca onoga drugog, Dunstflaš Taun će za jednog stanovnika biti dalje od Western Union Kompanije i železnice...

Reši prvo da nagovori pomoćnika da odstane od dvoboja, ali mu izraz lica Džonatana Konana Persona nedvosmisleno stavi do znanja da od toga ne bi bilo ništa.

— Ništa — reče sam sebi, — pokušaću da ga samo ranim. I kao ranjenik vodi se kao stanovnik Dunstflaša Tauna...

Stadoše jedan prema drugom.

Gotovo istovremeno potegnuše.

Odjeknuše pucnji.

— Tako, Mek Gili — pobedonosno reče Džonatan Konan Person vraćajući revolver u frotolu. — Imaš dve mogućnosti: ili da iskrvariš, ili da ti ja ukažem prvu pomoć, pa da se uveriš da sam stvarno lekar...

Nekoliko nedelja kasnije, izvanredno lečen, toliko dobro da se oporavio brže nego što je pretpostavljao da je to moguće, Klif Mek Gili lično odabra kod stolara ogromnu dasku, ispisa na njoj:

**DR DŽONATAN KONAN PERSON
DUNSTFLAŠTAUNSKI LEKAR**

i okači je na kuću preko puta hotela »Kod nevažee poternice«.

Bio je to početak karijere čoveka koga će uskoro ceo Divlji Zapad znati kao Doka Okoka.

U SLEDEĆEM BROJU

V. BOMON

IGRA SMRTI

Latrelova ruka krenu ka revolveru. Ali, bilo je kasno. Ruka mu nije bila dosegla ni do drške revolvera, kad ga Braketova pesnica pogodi posred lica. Drugi udarac je Latrel dobio u stomak. Pao je na pod. Braket ga uhvati za opasač i kragnu, podiže ga, pa ga gurnu kroz vrata, takvom snagom da je Latrel preleteo stepenice i pao na prašnjavu ulicu.

ANKA • JUGOBANKA • JUGOBANKA • JUG